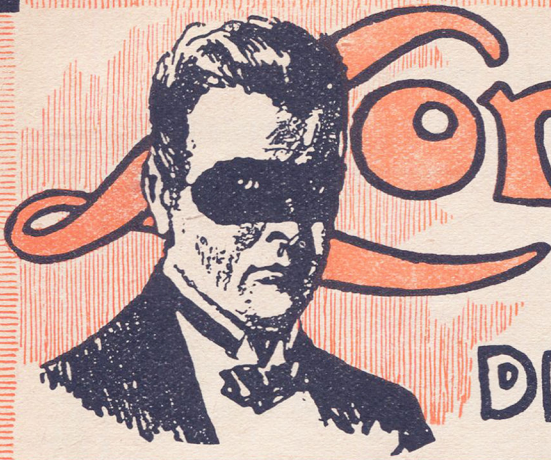

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1044

„HET GEHEIM VAN DEN HELER“.

20 cent

Toen legde hij met een plotseling gebaar het vergrootglas neer „Dat is inderdaad de blauwe Orlof“ bracht hij uit.

— Elkē aflevering bevat een volledig verhaal. —

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het geheim van den heler.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE AANRIJDING.

De zwaargebouwde chauffeur van den grooten, gesloten wagen deed stellig alles wat hij kon om zijn auto nog tot stilstand te brengen, maar de man die den tweeden wagen bestuurde, welke uit een zijstraat kwam schieten, verkeerde blijkbaar in de veronderstelling dat hij juist het tegenovergestelde moest doen en dan nog we voorbij den ander zou kunnen glippen, door vaart te meerderen, maar zijn berekening faalde en met krakend geweld onder gesplinter van hout en gas en het oprullen van een paar bumpers, reden de beide auto's op elkaar in, alsof zij levende wezens waren, woeste steren, die een strijd op leven en dood gingen uitsvechten.

De auto's waren ongelijk in grootte, de gesloten limousine won het ver in bouw en stevigheid en het kan dus geen wonder baren, dat de kleinere, die uit de zijstraat was komen schieten, het onderspit moest delven, zoodat er weinig meer van overbleef dan een vormeloozen massa, waartusschen de chauffeur, de eenige die zich in het wagentje had bevonden,

bloedend rondkroop, met een diepe snede dwars over zijn wangen.

Aanrijdingen in een stad als New York zijn aan de orde van den dag en zelfs van den nacht en toch trekken zij altijd nog nieuwsgierigen in overvloed, benevens, gelijk vanzelf spreekt, een politieagent, die wel altijd in de buurt is.

De aanrijding had bovendien plaats op een druk punt, in het hartje van de stad, namelijk op den hoek van de 110de straat en de Fifth Avenu en dat nog we op een spitsuur, omtrent een uur in den middag, toen de magazijnen en winkels, de kantoren en de bazars weer vol personeel liepen na het lunchuur.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat aanstonds de beide in elkaar gehaakte voertuigen omgeven waren door een vrij talrijke menigte, die er we vijf minuten voor over had, de kans af te wachten op een woordenwisseling vol schilderachtige krachttermen en misschien wel op een vechtpartij ofschoon de ongelukkige chauffeur van den kleinsten wagen er niet naar uitzag alsof hij nog een vin zou kunnen ver-

roeren.

Onmiddellijk nadat de groote limousine zoo krachtdadig tot stilstand was gebracht, werd het voorportier geopend, en een soort van reus wrong zich daaruit met een dreigenden blik, die weinig goeds voorspelde voor de tegenpartij, gebalde vuisten, groot als Edammer kazen, en een stierennek, gezwollen van dritt en vechtlust.

Hij bond echter onmiddellijk in, toen hij bemerkte, in welken toestand de tegenpartij zich bevond, als men dit woord mag gebruiken, de uitdrukking van zijn breed gelaat veranderde aanstonds en met een soort geknor van beklag boog hij zich over den man heen en tilde hem voorzichtiger op, dan een moeder het haar kind had kunnen doen.

De man was buiten kennis geraakt en lag met een doodsbleek gezicht in zijn sterke armen.

De reus werd op den voet gevolgd door een tweede man, elegant gekleed, niet jong meer, die blijkbaar naast hem had gezeten, en nu een blik wierp op den gewonden chauffeur.

— Het was mijn schuld niet, werkelijk niet, mylord, zeide de Hercules op zachten toon.

— Verontschuldig je niet James je hebt gedaan wat je kon om het ongeluk te vermijden! Ik zie daar aan de overzijde een apotheek, draag hem daar maar binnen. Ik zal....

De spreker hield eensklaps op, keek verbaasd rond, haalde zijn neus op, en zeide toen, haastig besluitend :

— Draag hem vlug weg — ik kom aanstonds!

Juist op hetzelfde oogenblik dat er een agent kwam aanloopen, terwijl een man van de motorbrigade in de verte naderde, liep de heer, die de reusachtige chauffeur met de Engelsche titel van Mylord had aangesproken, vlug om de geramde wagen heen, keek naar het nummerbord en prentte zich dat goed in het geheugen.

Toen zeide hij op rustigen toon tot de omstanders die hoe langer hoe dichter oprongen :

— Als ik u was zou ik niet te dicht bij komen. Het is hier vrij gevaarlijk.

— Maar voor den duivel — dat lijkt wel traangas, riep de agent, die al klaar stond met „bonboekje” en potlood. Terug ullie!

Voor eenige omstanders was het al bijna te laat, want een giftige damp, schier onzichtbaar steeg op uit de overblijfselen van de kleine wagen en verspreidde zich snel.

— Waar is de chauffeur van dien vergiftwagen? bulderde de agent.

— De man is zwaar gewond, ik heb hem door mijn eigen chauffeur in gindschen apotheek laten dragen, antwoordde de gevraagde.

De agent nam met het oog van een kenner de situatie op. Het was duidelijk te bemerken aan de wijze waarop de wagens lagen, dat de kleine auto den grooten den voorrang had moeten laten, en dit had nagelaten.

Daar ook hem de verdachte prikkelende en adembenemende lucht onmiddellijk was opgevallen, maakte hij met behulp van de twee inmiddels ter plaatse gekomen motoragenten ruim baan, en dat was lastig genoeg, want ook de agenten raakten bijna onder den invloed van het giftige gas, dat zonder den minsten twijfel afkomstig was uit een glazen mandenflesch, die een liter of vijf moest kunner bevatten en die in gruzels op den bodem van het gehavende wagentje lag.

Het duurde bijna een half uur voor het gevaarlijke gas zich voldoende verspreid en met de lucht vermengd had, en dien tijd besteedde de agent om eenige getuigen te ondervragen, die eenparig de schuld van den chauffeur van den kleinen wagen aantoonde, en dezen man zelf een paar vragen te stellen, toen hij weer bij kennis was.

Het bleek dat hij een rib had gebroken, een voet ernstig had verstuikt en een paar diepe sneden in wangen en voorhoofd had gekregen, veroorzaakt door het brekende glas van de voorruit.

En toen kwam natuurlijk ook de vraag aan de beurt, waarheen die groote flesch met gifgas vervoerd had moeten worden, hoe de man aan het gevaarlijke goedje kwam en waar zijn geleidebrief was, die in bijna ieder land vereischt wordt bij het vervoer van gevaarlijke of ontplofbare stoffen.

Op het hooren van die vraag scheen de chauffeur plotseling weer veel erger te worden, tenminste hij liet een onduidelijk kreunend geluid hooren, maakte een vaag gebaar, rolde eerst wat met de oogen en sloot ze toen.

— Nu, dat zal wel worden uitgemaakt, bromde de agent. Uw naam en adres, mijnheer, als ik u verzoeken mag?

Deze vraag was gericht tot den langen Engelschman, met zijn gedistingeerd voorkomen, die, naar het scheen na een kleine aarzeling ten antwoord gaf.

— Graaf Seymour Palmhurst. En mijn adres is — tenminste voorloopig: Majestic Hotel.

De agent noteerde ijverig, raadpleegde zijn horloge, vulde het tijdstip in, voegde er de beide autonummers bij, klapte zijn boekje dicht en ging toen de noodige maatregelen

nemen de beide wagens „van elkaar te weeken”.

Er kwam een kraanwagen bij te pas, die den kleinen wagen op sleeptouw nam en hem voorloopig naar een dichtbijzijnde garage reed in afwachting dat de eigenaar hem zou kunnen komen afhalen.

Het bleek dat de groote wagen weliswaar gehavend, maar op eigen kracht verder kon rijden, en de reusachtige chauffeur nam weer achter het stuurwiel plaats met een onheilspellend gelaat en een verwensching op de lippen aan het adres van den onhandigen kerel, die den prachtigen wagen zoo had toegetakeid.

Een rit van omstreeks een kwartier bracht de beide mannen tot voor het zoeven genoemde hotel, waar Graaf Palmhurst uitstapte en een kamer bestelde, benevens een plaats voor zijn wagen in de uitgestrekte garage, die het hotel bezit.

— Gaan wij hier wonen mylord? vroeg de reus achter het wiel nieuwsgierig, want hij had zijn meester voor de cirkelvormige toonbank zien staan, waar de hotelklerken de namen en de nummers der logeerkamers plegen te noteeren.

— Neen Henderson antwoordde de andere glimlachend. Maar ik moest dien agent een adres opgeven, en ik was er volstrekt niet op gesteld, hem het juiste op te doen schrijven! Ik heb redenen in overvloed om dat adres voorloopig voor me te houden. De duivel hale den onhandigen vlegel, met zijn gevaarlijke lading aan boord, die mij bijna genoodzaakt had mijn incognito prijs te geven. En rijd nu maar vlug naar huis, zoodat we mijnheer Brand op de hoogte kunnen brengen.

Hij stapte weer in, en de auto reed voort, thans meer dan vijf kwartier aan een stuk tot aan de grens van een der noordelijke voorsteden die zich uitstrekken tot aan den oever van den Oceaan.

Hier hield de wagen stil voor een van de kleine eenvoudige maar met alle comfort uitgeruste villa's omgeven door een tuin, die de Amerikaansche zakenman zoo gaarne pleegt te bewonen, ook al moet zijn arbeid hem dag in dag uit naar het hartje van de city voeren soms twee uren rijdens ver.

Er behoorde natuurlijk een garage bij, daar werd de auto gestald en terwijl Henderson dit werkje verrichtte, met een hart dat bloedde en een mond die vloekte bij het zien van de verbogen bumper en de gedeukte koplampen, trad de ander het huis binnen, ontdeed zich in de vestibule van hoed en overjas, wipte met

jeugdige vlugheid een trap op, en trad toen een vertrek binnen, eenvoudig gemeubeld als een werkkamer waar een jonge blonde man ijverig bezig was met de studie van een stapeltje dagbladen.

— Nu al terug Raffles? riep Charles Brand op blijden toon, terwijl hij zijn kranten neerwierp. Ik dacht dat je voornemens was, je onderzoekingstocht over heel New-York uit te strekken.

— Dat was ik ook, Brand, maar ik voelde er weinig voor met een gehavenden wagen dat werk te verrichten.

— Is er een ongeluk gebeurd? riep Brand, dadelijk verschrikt.

— Een aanrijding. Het had weinig te beteekenen, tenminste voor James en mij. Alleen was ik verplicht, hoewel tot mijn leedwezen, mijn pseudonem op te geven aan een ijverigen agent, en snel een adres te bedenken. Daar ik niet verkoos dit huis al te bekend te maken noemde ik de Majestic en was ik wel verplicht daar een kamer te huren die ik zeer waarschijnlijk niet eens zal betreden. Alleen heb ik natuurlijk verzocht, eventueele stukken van de politie voor mij te bewaren. Ik vrees namelijk dat ik wel als getuige zal moeten verschijnen. Mijn nummer is natuurlijk opgenomen. Intusschen — dit alles beduidt niets, naast de zonderlinge ontdekking die wij deden, de politie en ik. Die ernstig gewonde chauffeur vervoerde namelijk niets meer of minder dan een zware kruik met een of ander gifgas gevuld.

— Vloeibaar gas? Dat is een heel gevaarlijke onderneming dunkt mij! riep Brand uit.

— Ongetwijfeld. De flesch brak, de vloeistof verspreidde zich en als de agent de menschen niet teruggedrongen had, zouden er waarschijnlijk ongelukken zijn gebeurd. En die zouden toch gebeurd zijn als de flesch geheel gevuld was, wat waarschijnlijk niet het geval is geweest. Maar ik vraag mij af, hoe de chauffeur aan dat gevaarlijke goedje kwam en wat hij er mee voor had.

Het is moeilijk te maken, tenminste voor een particulier, want de heeren die officieel zijn aangesteld om ons bij duizenden tegelijk uit te roeien ondervinden bij de fabricatie minder moeilijkheden — zij hebben immers de staatsfabrieken tot hun beschikking. Ik geloof ook niet dat men dergelijk gas met een liefdadig doel vervaardigd. Het tegendeel komt me waarschijnlijker voor. Om kort te gaan, ik wil onderzoeken wie de eigenaar is van dien wagen, zooda ook de politie dat wel zal doen — hoewel

mijn doel niet het hare is. Ben je hier gereed met je werk ?

— Bijna. De man wiens verleden je mij hebt opgedragen na te speuren heeft inderdaad zeven jaar geleden deel genomen aan den dynamietaanslag op den President, en kreeg wegens medeplichtigheid zes jaren cel. Het is dus best mogelijk dat hij al weer op vrije voeten is, en je hem inderdaad gezien hebt. Verlang je dat ik met je meega ?

— Als je tenminste op het oogenblik niets beters te doen hebt. Ik heb hier het nummer van de auto, ik heb me kunnen overtuigen, dat het nummerbord niet was vervalscht, dat het althans geen dubbel nummer droeg, en het is dus een kleine moeite om den eigenaar op te sporen. Een blik in de registers van het bureau van uitgifte van nummerbewijzen, zal wel voldoende zijn.

Brand pakte zijn stapel kranten vlug in een lade, voegde er eenige volgetikte vellen papier bij, bezaaid met data en namen, greep zijn hoed, en sloot zich bij Raffles aan, die reeds bij de deur stond te wachten.

De ruime garage bevatte nog een tweede wagen, klein maar zeer snel, en deze zouden zij gebruiken op hun onderzoekstocht.

Anderhalf uur later wist Raffles wat hij weten wilde. De eigenaar van den auto, die met den zijnen in botsing was gekomen heette Andrew Bailey, en woonde in de Shephard Street, een der oudste van New York, niet ver van de uiterste punt van Manhattan, daar, waar de reusachtige wolkenkrabbers zijn.

De New Yorker pleegt deze buurt de „tip of Manhattan” te noemen.

Zoodra Raffles dit wist verloor hij geen tijd, maar stapte met Brand weer in den snellen wagen en reed langs eindelooze, lijnrechte straten, tot in het hartje van Manhattan, waar de wolkenkrabbers bij tientallen uit den rotsigen bodem rezen, en naar den hemel streefden, veertig, zestig en zelfs meer verdiepingen hoog, als trotsche getuigen van de energie en de durf van de bewoners dezer merkwaardige stad.

Shephard Street bleek een niet al te breede straat te zijn, evenwijdig loopend met de kade,

waaraan tal van pieren gebouwd zijn, en op omstreeks een kwartier uur gaans van de Brook yn Bridge.

Het is een vreemde buurt, want men vindt hier nog, al zijn ze weinig talrijk, huizen uit het begin der zeventiende eeuw naast de voortbrengselen van de allernieuwste bouwnijverheid, die zich bijna uitsluitend bedient van staal, beton en glas.

In een van die oude huizen, vier verdiepingen hoog, met een breede, gebeeldhouwde deur in het midden van den gevel, bleek Andrew Bailey te wonen.

Zijn naam was te vinden op een fraai bewerkte koperen plaat naast de deurpost, waarop zelfs de overblijfselen van een klopper nog te zien waren en onder zijn naam prijkte het woordje Juwelier.

Brand keek Raffles eens aan, en zeide schouderophalend :

— Ik heb nog nooit gehoord dat een juwelier zich ophoudt met gifgassen !

— Tegenwoordig is alles mogelijk, mijn waarde, en ik verzeker je dat de combinatie niet eens zoo dwaas is, zeide Raffles het huis opnemend met den blik van den man, die een groot liefhebber is van oudheden. En wat zegt eigenlijk het woord juwelier ? Op die vraag wil ik antwoord hebben, Brand in dit speciale geval ! Ik geloof niet dat die chauffeur Bailey heette. Hij zal wel in dienst zijn geweest van den man, die in dit prachtige staaltje van Oud Hollandsche Bouwkunst woont. En wie weet wat wij ontdekken, als wij nader op de zaak ingaan ! Ik hoop dat je er lust in hebt, Brand ?

— Neem mij niet kwalijk, zie ik eruit als iemand, die er weinig lust in heeft ? vroeg Brand vertegen.

— Ja Brand ! Eerlijk gezegd zie ik eruit als iemand, die het liefst met een van die groote schepen daar naar Engeland zou willen oversteken.

— Oprechtheid tegen eerlijkheid, Edward, dan verraadt mijn uiterlijk bij deze gelegenheid mijn diepste gedachten ! antwoordde Brand met een zucht.

HOOFDSTUK II.

DE DIAMANT.

Raffles bezag het huis vanuit eenigen afstand nauwkeurig en zei toen met een glimlach tot Brand :

— Een mooi, oud huis !

— Oud — maar niet mooi ! Ik vind dat het er griezelig uitziet, zelfs midden op den dag ! Het heeft iets van een kleine gevangenis met die grauwe steenkleur, die dikke muren die vensters, die gelijkvloers overal getralied zijn. Stap je uit ?

Er klonk verbazing in zijn stem, toen hij bemerkte dat Raffles het portier opende en aanstalte maakte om de kleine wagen te verlaten.

— Ik zal spoedig terugkomen, Brand. Rijd wat op tot dien hoek daar en blijf daar op me wachten. Trouwens, er is geen sprake van dat mij in dat huis gevaar zou kunnen bedreigen.

— Daar ben ik niet zoo zeker van ! gaf Brand op ernstigen toon te kennen. Een man die van dat gevaarlijke goedje laat vervoeren is tot nog heel wat erger dingen in staat. Wisten we maar waartoe het had moeten dienen, dan konden wij hem dadelijk laten arresteeren.

— Het eerste wil ik ook graag weten en daarom ga ik mijnheer Bailey opzoeken. Het is merkwaardig op te merken hoe spoedig jij tegenwoordig dreigt met de politie — als het anderen betreft.

— Maar ik heb den stelligen indruk, dat die kerel een hoogst gevaarlijk sujet is, verdedigde Brand zich.

— Wat zou dat, indien dat gevaarlijke sujet tevens een goed onderwerp is om te bestelen.

Raffles had het portier al dicht gedaan.

En op een toon van wanhoop fluisterde Brand, die achter het stuurwie. was geschoven :

— Als die kerel werkelijk een bandiet is, dan zal hij je toch niet binnenlaten ?

— Een zonderlinge opmerking ! zeide Raffles spottend. Ik heb iets bij mij, Brand, dat mij de deuren van al deze soort gevaarlijke huizen onmiddellijk zou openen !

Hij had de hand in de zak gestoken, haalde er een klein doosje uit, een heel eenvoudig filmdoosje, opende het, en daar lag, op een bedje van watten, een zeer fraaie diamant, blauwachtig

van kleur, en schitterend in alle kleuren van de regenboog.

— Wat wil je daarmee doen ? vroeg Brand ademloos.

— Die wil ik Bailey ten verkoop aanbieden.

— Maar — dat is onmogelijk ! Dat is een van die steenen van de zaak in de Bishopstreet ! Dat gebeurde nog geen half jaar geleden ! Een heler die maar een knip voor zijn neus waard is, moet oogenblikkelijk dien steen herkennen.

— Brand, je verbaast me ! Daarop reken ik immers ! Laat hij dien steen maar herkennen, en gelooven dat hij op onrechtmatige wijze in mijn bezit kwam, hetgeen overigens met de waarheid volkomen strookt. Waarom zou hij anders een heler zijn ? Geloof je dat een heler er zich om bekommert hoe men in het bezit van een fraaie diamant komt ? Tot aan die zijstraat, wat ik je verzoeken mag, en wacht daar rustig op mijn terugkomst.

Brand zag dat Raffles ongeduldig en prikkelbaar was. En hij zweeg, wel wetend dat ieder verder woord overbodig zou zijn.

Hij reed langzaam en als met tegenzin naar de plek, die hem was aangewezen, telkens omziende naar Raffles op gevaar af, te worden aangereden of een ander letsel te berokkenen.

Raffles had het doosje weer gesloten en in zijn zak laten glijden en richtte zijn schreden naar de huisdeur van het oude, schijnbaar onbewoonde huis, dat daar stil en somber scheen te peinzen.

Er was een elektrische bel, en toen hij daar op drukte behoefde hij niet lang te wachten of de zware deur werd geopend door een oude vrouw, een ware totebel, een soort van moderne heks, met een uiterste ongunstige tronie, en die hem even achterdochtig opnam, voor ze weinig gastvrij vroeg :

— Wat wilt u ?

— Ik wil mijnheer Bailey spreken — over zaken.

— Heeft u dan uw bezoek van te voren aangekondigd ?

— Dat niet — maar het is hier toch een winkel ?

— Misschien is het een winkel, maar het is

geen dertig cents bazaar, waar men zoo maar in en uit loopt, zeide het oude wijf norsch. Naam?

— O, die doet er in het geheel niet toe — maar als er dan volstrekt een naam noodig is om mij te introduceeren zeg dan maar — zeg maar — wacht eens — Vrijdag 13 October Bishopstreet — en voeg eraan toe — dan zal mijnheer Baily het wel dadelijk begrijpen: de Blauwe Orlof.

Het is niet zeker of de vrouw er iets van begreep, maar waarschijnlijk is het wel, want haar geheele tan ge gezicht vol rimpeltjes helderde op, en zij schommelde haastig weg, nadat ze Raffles kalmpjes weer op de stoep geschoven had, zoodat deze gelegenheid kreeg, de omgeving wat nauwkeuriger op te nemen.

Zooals gezegd was de straat niet zeer breed, oud, niet al te goed onderhouden en bebouwd met huizen, die afwisselend zeer oud en zeer nieuw waren. Het silhouet tegen de hemel vertoonde dan ook een zeer grillig, onregelmatige lijn.

Schuin aan de overzijde was een groote, blijkbaar druk beklante bazaar, daarnaast was een bankgebouw, stevig en onneembaar als een vesting, met zijn armdikke tralies, vervolgens kwam een groote slagerij, en daarop nog andere winkels.

Het was er vrij druk op dat uur van den dag, er liepen met langzamen stap eenige agenten en Raffles verlangde ernaar weer te worden binnengelaten, want het kwam hem voor, dat die ordebewakers niet zonder argwaan naar hem hadden gekeken.

Op een afstand van een meter of zestig stond de kleine wagen stil, en Brand zat achter het stuurwiel en las een krant.

Daar ging de deur weer open, de heks trok Raffles bij een arm naar binnen, en voerde hem door een met witte en donkerblauwe tegels geplaveide gang, die echter buitengewoon, morsig was, naar een soort van opkamertje, langs een trapje van vijf treden, waarvan de prachtig bewerkte eikenhouten leuning Raffles stellig tot een langdurige beschouwing zou hebben verlokt, als de gelegenheid daartoe maar wat gunstiger was geweest.

Dat opkamertje was niet groot, donker gestoffeerd, en half duister, want het ontving slechts licht door een ouderwetsch, smal raam, dat uitzicht gaf op een binnenplaats, beter gezegd op een betonnen koker, vochtig en zonloos.

Recht tegenover dat smalle raam bevond zich in den betonnen muur aan de overzijde

van dien koker een tweede venster, dat met houten blinden gesloten was.

Om althans iets te kunnen zien op heldere dagen had de bewoner van dit oude huis dus zijn schrijftafel vlak naast het smalle venster moeten plaatsen dat des avonds door dikke, wollen gordijnen kon worden afgesloten.

Hij zelf echter zat in de schemering, voorbij het venster, een klein aapachtig man, met een kalen puntschedel, kleine kraaloogjes zeer dicht bij elkander geplaatst onder een laag, wijkend voorhoofd, een buitengewoon lange, gewelfde bovenlip en breede kaken.

Wat nog meer tot dit aapachtige uiterlijk bijdroeg, was een wonderlijk, grijszwart ringbaardje, en dat waren vooral de lange magere armen, die nog langer leken in het zwarte vettig versleten jasje dat hij droeg.

Het eerste wat hij deed, toen de oude feeks den bezoeker binnenliet was een breede, groene oogklep met een ruk boven zijn oogen te trekken en vervolgens den schakelaar om te draaien van een krachtige elektrische lamp, die in het midden boven zijn schrijftafel hing.

Ook aan die lamp, een zeer eenvoudige pendel met een wit kapje van porcelein, was aan de zijde waar hij zich bevond met behulp van een paar ijzerdraadjes een stuk carton opgehangen, zoodat er ook nu van zijn gezicht niet veel te zien viel, terwijl Raffles zelf door het volle licht bestraald werd.

Hij was echter te ervaren om dezen toeleg niet te doorzien, wandelde glimlachend om de tafel heen, ofschoon Baily hem met een zwijgend gebaar een stoel aanwees, recht tegenover zich trok een andere stoel naar zich toe en kwam nu eveneens half in de schaduw van het vierhoekige stuk carton te zitten.

— Mijn oogen zijn niet bestand tegen zulk een overdaad van licht, Baily, begon hij kalm, zoodra het oude wijf de deur had gesloten na nog een nieuwsgierigen blik op den bezoeker te hebben geworpen.

Bailey schoot zijn draaistoe nog wat meer achteruit, nam Raffles geruimen tijd, zonder een woord te spreken op en begon toen met scherpe, rauwe stem, telkens onderbroken door hoesten:

— Als e den naam van den Blauwen Orlof niet genoemd had, zou je hier nooit zijn toegelaten. Niemand komt in dit vertrek zonder introductie. Ik heb leergeld betaald. Wie ben je?

— Ik begrijp dat het makkelijker voor je is, Baily, mij een naam te geven. Noem me maar Quilp.

— Dat is zeker een gedachtenassociatie,

omdat je mij gezien hebt? vroeg Baily grinnkend. Ja, ik ken ook mijn Dickens wel. Quilp — de man van de arme Nelly nietwaar? Het leelijke, tirannieke gedrochtje nietwaar? Ja ik heb vrij wat menschenkennis. Nu dan mijnheer Quilp, ik houd er niet van om veel woorden te verspillen. Wilde je met je introductie zeggen, dat je den bekenden steen in je bezit hebt?

— Hier is hij, antwoordde Raffles eenvoudig.

De lange apenarm was al uitgestoken en een soort van klauw greep het doosje en opende het, alles met verwonderlijke snelheid.

Bij het zien van den steen liet Baily een kreunende zucht hooren, hij boog er zich dicht over heen, vatte den steen behoedzaam tusschen zijn spitse vingers, legde hem voor zich op een met zwart fluweel bespannen plankje, en begon hem met de grootste aandacht te beschouwen eerst met het bloote oog, toen met behulp van een loupe.

Raffles beschouwde op zijn beurt de man met zijn koelen onderzoekenden blik van den geneesheer die een zeldzaam ziektegeval voor zich heeft en vervolgens ging zijn blik scherp en niets overslaande langzaam door de kamer, die voor een deel in schemering was gehuld.

Hij zag in een hoek, aan dezelfde zijde waar zich het raam bevond een groen sitsen portière, waarachter zich waarschijnlijk wel een verbindingsdeur zou bevinden.

Aan de rechterzijwand hing een groot zeer oud schilderij, met een laag stof bedekt, waardoor de voorstelling bijna onzichtbaar was geworden en in een bijna zwart geworden vergulden lijst.

Hij meende echter onduidelijk een groote mannenkop te ontdekken als hoofmotief geschilderd op de wijze van Frans Hals.

Onder dat schilderij stond een kleine brandkast, die in tegenstelling met haar omgeving, blijkbaar splinternieuw was, en van een model dat Raffles tot zijn eigen verbazing niet kon thuisbrengen, ofschoon hij er van overtuigd meende te mogen zijn, dat er geen brandkast-fabriek ter wereld bestond, of hij kende al haar producten. Misschien was het een kast, speciaal naar aanwijzing van dien kleinen duivel daar met zijn saterkop vervaardigd.

Daarnaast en bijna in den hoek stond een zeer fraai, oud meubel, een met koper beslagen ladekast, dat Raffles bijna onweerstaanbaar aantrok, en al zijn begeerte van oudheidminner opwekte.

In den wand, die tegenover het venster was bevond zich alleen maar de deur, waardoor

hij was binnengetreden en daarboven was een eigenaardig luikje, dat dadelijk de aandacht van Raffles getrokken had en waarvan hij de bedoeling niet al te goed begreep.

Dan kwam de derde wand, waartegen een oude mahoniehouten sofa geplaatst was, en ook daarboven hing een oud schilderij, bijna onkenbaar geworden, maar dat waarschijnlijk een zeegevecht moest voorstellen.

Dan kwam de wand, waarin zich het smalle raam bevond en daarnevens was een oud hollandsche boekenkast met een stevig slot geplaatst, die echter waarschijnlijk wel geen boeken zou bevatten.

Raffles kreeg alle tijd om een en ander op te merken, want die kleine aap daarginds besteedde wel een kwartier aan de beschouwing van den steen, nu en dan schorre kreetjes van verukking slakend.

Toen legde hij met een plotseling gebaar het vergrootglas terzijde, hief langzaam het hoofd op, keek zijn bezoeker met groote aandacht aan, en zei toen, telkens hoestend en de hand op zijn borst drukkend

— Dit is de Blauwe Orlof, zonder eenige twijfel. Hoe kom je eraan, Quilp?

— Een vreemde vraag, Baily! Zijn de jongens soms gevonden, die dat zaakje in Bishopstreet hebben opgeknapt?

— Dat is waar — die prachtige onderneming heeft de politie niet kunnen afstraffen, hihi! grinnikte Baily. Zoozoo, dus daar heb jij de hand in gehad. Knap, verbazend knap. Een andere vraag — waarom kom je er juist mee bij mij?

— Maar mijn waarde Baily denk je met een gek te doen te hebben, zeide Raffles op verwijtenden toon. Dacht je dat ik niet bekend ben in de wereld van het nobel gajes?

— Alles goed en wel, maar je bent niet van hier. Ik geloof dat ik iedereen ken, die zich op de vlakte vertoont. Kom je uit Chicago?

— Wat doet het ertoe, waar ik vandaan, kom? Ik kom je een steen aanbieden. Zeg me, wat je er voor geeft. Ik weet dat je geen ordinaar snees bent — je weet wat iemand toekomt! Het heeft me moeite genoeg gekost om dit mooie steentje tusschen mijn vingers te krijgen.

Raffles sprak het dievenbargoensch zoo vlot alsof hij nooit anders gedaan had, en Baily voelde zijn argwaan wijken, bekeek opnieuw den steen, maar zeide toen bedachtzaam, na een luiden kusch:

— Ik spreek eerlijk met je, Quilp, hoe je duivelsche naam dan ook mag zijn, en waar je dan ook vandaan komt. Die steen heeft

destijds in de Bishopsstreet geprijsd gelegen voor twintigduizend dollar. Een ronde som. Ik zeg niet dat het teveel is. Maar — nu ligt de zaak er heel anders toe. Als je je mooie beroep waard bent, dan weet je even goed als ik dat de Blauwe Orlof zoo bekend is als de bonte hond. Hem zoo verkoopen gaat niet. Hij zou veranderd moeten worden. Dat veranderen kost geld, en vermindert de waarde aanzienlijk.

— Bewaar hem dan, tot je hem veilig van de hand kunt doen

— Neen, dat is me te gevaarlijk, nu de dollar nog voortdurend daalt. Nu, ik zal je een som noemen. Ik geef je er contant — laat eens zien — vijftien honderd voor.

Raffles had een sigaret aangestoken, en blies een wolk rook recht in de richting van Baily. Toen stond hij bedaard op, nam den prachtigen steen van het fluweel, waarop hij nog altijd flonkerde, borg hem weg in het doosje en zei, terwijl hij het nonchalant in zijn zak liet glijden

— Laten we over iets anders glijden, Baily

Het gedrochtelijke mannetje keek Raffles woedend aan en zeide met zijn krassenden stem:

— Wat had je dan gedacht? Ik zeg je toch dat de steen gekloofd moet worden. Je moet toch ook inzien dat men tegenwoordig zulke dingen niet lang kan bewaren. Nu dan, ik ga tot tweeduizend, maar dan ook geen cent meer.

En contant. En dan hoor ik nog in een gekkenhuis thuis want nog nooit heb ik een van de jongens geld gegeven voor een steentje voor ik hem zelf had verkocht. En die namen met heel wat minder genoegen dan jij! Ben jij zoo'n hooge Piet?

— Een zeer hooge Piet Baily, antwoordde Raffles met volmaakte ernst. Veel hooger dan jij wel denkt. Laten we er niet meer over praten. Diamanten worden steeds duurder, tenminste de goede. Wij zijn hier in Amerika en als je wat wacht kun je dat ding in zijn geheel verkoopen aan een van dezelfde rijke goosers, die voor veel poen gestolen schilderijen en beelden uit het Louvre en andere musea opkopen. Heb je er tienduizend voor over?

— Je bent gek, schreeuwde Baily, zijn smalle schouders ophalend. Jij bent zeker nog niet lang in de beweging. De helft van den winkelprijs durft hij vragen. Nu, laat hem nog eens zien — misschien drie duizend....

— Zwijg nu maar Baily, zeide Raffles kortaf. Die zaak is afgedaan. Maar misschien kan ik op een ander gebied een mazzeltje met je doen. Vertel me eens even, als aan een goeden makker — waarvoor en voor wien was dat gifgas bestemd, dat je vanmiddag door een van je mannen en nog al onvoorzichtig in een auto liet vervoeren?

HOOFDSTUK III.

DE BLAUWE ORLOF.

Baily was stellig niet mooi, als hij zijn gelaat in rust hield, maar de woeste wraakzuchtige uitdrukking, die nu op zijn smal gezicht verscheen, deed hem meer dan ooit gelijken op een toornige gorilla.

Zijn kleine oogjes flikkerden en zijn stem was nauwelijks verstaanbaar toen hij vroeg na bijna gestikt te zijn in een lange hoestbui

— Wat moet dat beteekenen? Wat bedoel je met die vraag?

— De bedoeling is nog al duidelijk, antwoordde Raffles ongeduldig. Ik ben nieuwsgierig uitgevallen. Je wagen is vanmiddag in botsing gekomen met een anderen, je wagen is als het ware gekraakt, daarbij is een flesch gebroken die een heel verdacht, waterhelder goedje bevatte, zoo bedwelmend, dat de politie haastig de straat moest afzetten, en je behoeft mij niet zoo gemeen aan te kijken want je begrijpt hieruit wel, dat ik niet de eenige bezitter ben van dat geheim. Ik ben echter misschien wel de eenige, die graag uit jouw mond een verklaring zou hooren, voor de politie je het vuur na aan de schenen legt. Je zult toch ook wel weten, dat het verboden is, behalve natuurlijk aan degenen, die de officieele opdracht hebben, andere menschen met gas te vermoorden, zulk gevaarlijk goedje te vervoeren.

Het maken mag men waarschijnlijk nog veel minder afschoon ik daar niet zoo heel zeker in ben, want over hoe meer gifgassen een regeering beschikt, hoe liever het haar moet zijn.

Bailey was blijkbaar aan een heftige ontroering ten prooi, het schuim stond hem op de lippen en stotend kwamen de woorden over zijn bloedlooze lippen.

— Is het gebroken — is alles verloren gegaan — heb je het zelf gezien? Je beliegt me dus niet? O, die ellendeling. Die ezelachtige schurk. Heeft hij er het leven bij ingeschoten? Is hij ook gekraakt — die een maand geduldigen

arbeid heeft vernietigd, die mijn plannen — mijn schitterende plannen...

Hier beheerschte hij zich uit alle macht en hield met spreken op, terwijl hij Raffles een duisteren blik toewierp en met geheel veranderde stem ging hij voort, terwijl zijn gekromde handen sidderden aan het einde van zijn lange armen

— Waarom wil je het weten? Wat raakt het je? Het was gifgas, als je het dan weten wilt. Maar verder? Laat me met rust en maak dat je weg komt. Handel kunnen wij toch niet drijven. Maar ik wil je nog een ding zeggen, Quilp — het is nooit goed voor den man geweest, die mij een kostbaar stuk geweigerd heeft, dat ik gaarne tegen een redelijken prijs in bezit wilde hebben.

— Maar jouw prijs is niet redelijk, Baily! verweerde Raffles zich.. Je tracht mij te bestelen, en dat duld ik niet.

— Ik ben gewend om zelf te beoordeelen of mijn prijzen billijk zijn, hernam het afschuwelijk gedrocht achter de tafel woest. Je bedenkt je niet?

— Ik heb mij al bedacht.

— Het is goed. Ik hoop dat je er geen berouw van zult hebben. En wat dat ongeluk van vanmiddag betreft, waarvan ik nog niet eens weet — dat zou ik maar spoedig vergeten, als ik jou was. Men moet zich nooit zooveel bemoeien met wat Andrew Baily uitricht — zoo voor zijn particulier vermaak. En verdwijn nu. Ik zal je bij hooge uitzondering morgen nog gelegenheid geven terug te komen, want dan heb je je misschien bedacht.

— Ik zal niet terugkomen, Baily, tenminste niet wegens den Blauwen Orlof. En toch zeg ik je: Tot weerziens.

Juist op het oogenblik dat hij zich wilde omwenden stond het heele halfduistere vertrek voor een onderdeel van een seconde in een zeer schel licht.

Raffles glimlachte flauwtjes en zei :

— Een foto met bliksemlicht ? Nu, mijnenwege. Ik laat graag een souvenir van mij in je handen achter, Ha, ik zie het al — de lens van het toestel zit achter een der oogen van die mannenkop op dat schilderij. Goed bedacht. Jij hebt straks van gevaren gesproken, Baily die een man kunnen bedreigen. Ik zal er voor jou ook een opnoemen. Het kan gevaarlijk zijn, wanneer iemand tegen mijn zin een foto van mij in zijn bezit heeft. Nogmaals, tot weerziens.

Raffles was met een paar stappen bij de deur en greep de knop — de deur was gesloten. Toeh was hij er bijna zeker van, dat hij geen enkel bijzonder geluid had gehoord, en tevens dat die kleine duivel daar achter zijn schrijftafel geen hefboom of iets dergelijks had overgehaald, waardoor de deur van zijn plaats af gesloten kon worden.

Het volgende oogenblik was zijn kleine browning in zijn vuist.

— Geen grapjes, Baily ! beval hij kortaf. Ik laat niet met mij spelen. Zorg dat die deur openkomt want ik heb geen lust om hier langer te blijven.

Hij deed een paar stappen op het bureau toe en de browning ging de hoogte in.

En op hetzelfde oogenblik rees er bliksemsnel aan den anderen kant van de tafel, daar waar Baily gezeten was, een soort van stalen schild omhoog, dat hem volkomen beschermen moest tegen kogels uit zulk een klein wapen, en tegelijkertijd viel er met een metalen geluid een klep open, aan de voorzijde van het schrijfbureau, en daaruit wipten een zestal loopen, die eruit zagen alsof zij van een gewoon geweer waren en een weinig waaiervormig uitgespreid, zoodat iedereen, waar hij zich ook in het vertrek ophield althans zolang hij voor het bureau bleef, onherroepelijk door een van de kogels uit die loopen getroffen moest worden.

Achter den stalen wand klonk een duivelachtig lachje, en de heesche stem van Baily spotte :

— Het blijkt uit alles, dat je hier een vreemdeling bent, Quilp. Begin je me nu langzamerhand te kennen ? Een snees ben ik, nietwaar ? Ik zal je toonen dat ik een heel bizondere ben. Jij kunt mij niet zien, maar ik zie jou des te beter — in een aardigen spiegel, dien ik bedacht heb. Zie je, ik ben ingenieur geweest, Quilp. En ik heb maar op een klein knopje hier in de armleuning van mijn stoel te drukken, en dan kun je mij nooit meer tegenwerken, nooit. Ik heb er erg veel lust in, Quilp, want je weet niet half hoe wraakzuchtig ik ben, haha!

De steen !

— Wat bedoel je ? vroeg Raffles, zonder zijn kalmte te verliezen ofschoon hij zeer goed inzag, dat hij op dit oogenblik in de minderheid was.

— De Blauwe Orlof ! Ik heb me nooit laten dwarsboomen of afdingen, en ik laat het me zeker niet doen door een nieuweling. Wat heb ik je geboden ? Aanvankelijk bood ik je vijftienhonderd als uiterste koopsom. Je zult zien dat ik geen dief ben en ik wil je die som ook nu nog betalen. De steen ! Werp het doosje op de tafel.

Raffles stak aarzelend de hand in de zak, en wierp met een onderdrukten verwensching het doosje op de schrijftafel.

— En gooi nu je browning er maar naast ! klonk weer de bevelende stem achter het stalen scherm. Vlug wat, als je niet wilt dat ik mijn geduld verlies. Denk erom dat ik pleeg uit te voeren waarmee ik dreig. En men zou je vruchteloos hier komen zoeken — er zijn hier reeds vroeger menschen zoek geraakt. hihi !

Raffles had een oogenblik veel lust met een katachtigen sprong boven op het bureau te springen en zich op den krates achter die stalen borstwering te werpen, maar hij was te verstandig om aan die lust toe te geven, want de kogels uit die dreigende geweerloopen zouden sneller zijn dan hij.

Met een glimlach wierp hij het kleine wapen op het bureau en dadelijk verscheen er een van de lange armen om den hoek van het stalen schut, en nam zoowel het doosje als het wapen met een snellen greep weg.

Bijna aanstonds daarna zakte het scherm weer, even vlug als het was opgerezen, maar de loopen bleven nog altijd dreigen.

Bailey was weer zichtbaar geworden.

In de eene hand hield hij Raffles browning, in de andere het geopende doosje.

Hij wierp er een blik in, zag dat de steen nog op zijn bed van watten lag, knikte grijnslachend, nam uit een ade een ge bankbiljetten en schoof ze Raffles toe met de woorden :

— Gelijk oversteken. Hier is het bedrag wat ik je bood, en dat je dadelijk had moeten aannemen. Je weet nu precies met wien je te doen hebt nietwaar ? En als je nu de knop van de deur weer omdraait, zul je zien dat ze open is. Mocht je weer iets te verkoopen hebben — tegen een billijk bedrag — dan ben ik altijd tot je dienst. Sans Rancune, niet waar ? Ga dan nu maar heen — en voor ik het vergeet, denk ook maar niet te veel over dat ongeluk van vanmiddag, waarnaar ik dadelijk zal informeeren.

Bemoei je niet met mijn zaken, want dat kan gevaarlijk zijn! Adieu, Quilp — en misschien wel tot ziens.

— O, zeker tot ziens! zeide Raffles luchtig, de bankbiljetten tellend, ze oprullend en in zijn zak stekend. De ontmoeting is te aangenaam geweest. We zullen ze stellig herhalen in de toekomst. Baily

Er was eenig wantrouwen in de oogen en in de stem van den kleinen, mismaakten duivel toen deze zei:

— Je schijnt wel tevreden te zijn met den afloop, Quilp?

— Wat zal ik je zeggen, Baily — bij gebrek aan brood eet men korstjes van pasteien en dan is er nog een andere zegswijze die mijn sympathie heert en die luidt: Wie het onderste uit de kan wil hebben, krijgt het lid op den neus. Tot ziens

Hij knikte Baily vriendelijk toe, opende de deur, die nu geen tegenstand meer bood, stond in de gang en het volgende oogenblik had hij de vestibule bereikt waar de heks hem als een schim tegemoetgleed, en de deur voor hem opende, juist toen er opeens door de smalle, slecht verlichte vestibule een schel ratelend geluid klonk als van een alarmsein.

Onmiddellijk wilde het oude wijf de deur weer sluiten, maar Raffles duwde haar met een vlugge beweging opzij en stond buiten.

Het geratel bleef woedend voortduren, de oude helleveeg krabbeide overeind, wierp de straatdeur woedend in het slot en strompelde de gang in, steeds roepend:

— Ik kom, ik kom.

Op den drempel van de deur van haar meesters kamer ontmoette ze hem, en zelfs dit oude verschrompelde schepsel, jarenlang in dienst van dien misdadiger verschrikte bij het zien van zijn verwrongen, bleek gelaat, terwijl hij daar als een satan heen en weer danste, met zijn armen zwaaiend, terwijl zijn oogen hem uit het hoofd puiden en hij letterlijk knarsetande:

— Gevangen? gevangen? gilte hij, het verschrikte wijf bij een arm vattend. Is hij gevangen?

— Het sein kwam te laat! jammerde de vrouw. Laat me los, je breekt mijn pols.

— Te laat? Jij duivelin! Is hij dus ontsnapt? O vervloekt!

— Maar wat is er dan? vroeg de vrouw bevend, wat heeft hij je gedaan, die man?

Plotseling scheen er een vreeselijke kalnte over het kleine gedrocht te komen. Hij opende een zijner handen, en daarin was het pillendoosje. Hij nam er het deksel af, liet den steen zien, die flonkerde op de witte onderlaag, en begon op zijn stootende wijze:

— Die steen is valsch. Daarvoor heb ik hem vijftienhonderd dollar betaald, in de meening een goeden zaak te doen. Hij moest twee precies gelijke doosjes in zijn zak hebben gehad, een met de echte Orlof — en een met een voortreffelijk nagemaakten. Vijftienhonderd dollar! En dit vod is geen tien waard. Ik bemerkte het pas, toen ik hem door het vergrootglas bekeek. Dat alle straffen van de hel hem mogen treffen!

Zijn stem was verzwakt, en hij was blijkbaar buiten machte, zich staande te houden.

Ondersteund door de oude tooverkol strompelde hij naar den stoel achter zijn schrijftafel, en liet er zich zwaar in vallen.

Zijn lange arm streek, zonder dat hij het zichzelf bewust scheen te zijn, over het blad van de oude schrijftafel.

Daarbij ontmoette zijn hand de browning dien hij zijn bezoeker had ontnomen.

Hij nam het wapen op, ging plotseling recht overeind zitten, bekeek het aandachtig, en toen liet hij het vallen en kreunde met bevende stem:

— Ook dat nog! Ik ben bestolen, gehoond en bespot als nooit te voren. Het is een onschadelijk alarmpistool! Maar dat zweer ik — als ik dien man terugzie, als ik hem ooit in mijn klauwen krijg, dan zal ik hem vermorzelen!

HOOFDSTUK IV.

DE MAN DIE IJLDE.

Nog nalachende over de zoo voortreffelijk geslaagde grap bereikte Raffles snel den wachenden auto en er viel Brand een pak van het hart, toen hij het opgewekte, vroolijke gelaat van Raffles eensklaps naast zich zag opduiken.

— Geslaagd ? vroeg hij, dadelijk zijn krant opvouwend.

— Dat durf ik niet te zeggen, Brand — ten deele geslaagd, en voor een ander deel was mijn bezoek nutteloos. Ik weet nog steeds niet waartoe het goed moest dienen, dat bijna een heele buurt bewusteloos gemaakt heeft en ik betwijfel of de politie, die stellig wel haar opwachting bij hem zal komen maken, iets uit hem zal weten te krijgen. Hij zal natuurlijk voorwenden, dat hij er niets van wist, en dat zijn chauffeur heel goed klandestien de flesch met den gevaarlijken inhoud kan hebben vervoerd.

En in weinig woorden deelde Raffles mede, wat er in de geheimzinnige kamer van den heler was voorgevallen.

Dit geschiedde terwijl de auto niet al te snel naar het Noorden reed, zoodat Raffles kon spreken, zonder gevaar voor een botsing te loopen.

Brand had met aandacht toegelisterd en zeide :

— Dan heb je je weer een doodsvijand gemaakt. En die man heeft je portret ook !

— Dat is mijn minste zorg, zeide Raffles schouderophalend. Bij een volgend bezoek kan ik mij immers vermommen !

— Een volgend bezoek ? zeide Brand met een uitdrukking van schrik.

— Natuurlijk. Dacht je dat ik dien kerel losliet, dien kleinen duivel met zijn kostbare geheimen, en zijn moderne brandkast, die er zoo welgedaan uitziet ? Ik denk er niet aan. Nog nooit heb ik althans niet hier in Amerika zulk een veelbelovend wild onder schot gehad.

— Intusschen heeft je leven in gevaar verkeert, Edward !

— Ik ontken het niet, Brand. Ik weet, dat ik met een zeer sterk tegenstander te doen zal krijgen, maar dat is een reden te meer voor mij om met dien man te worstelen — en ik bedoel dit niet in letterlijke beteekenis. Hij is zeer slim, maar ik heb al bewezen tegen hem opgewassen te zijn.

— Het zal een geestelijke worsteling worden, Edward, die misschien niet in je voordeelen zal afloopen, hernam Brand ernstig. Niet omdat ik aan jouw schrandigheid twijfel, maar omdat die man, die kleine satan, sterk bevoordeeld is, omdat hij in dat geheimzinnige huis als een spin in zijn web zit.

— Ik verzeker je dat ik niet voor vlieg zal fungeeren, Brand.

— Maar nu hij eenmaal geweigerd heeft te zeggen wat die geheimzinnige gifstof beteekende, hoe kun je hem nu dwingen ?

— O, er zijn wel meer middelen, Brand ! Zoo gaan we nu bijvoorbeeld naar het ziekenhuis.

— Naar het ziekenhuis ? herhaalde Brand verschrikt.

— Stel je gerust, niet voor mij zelf. Ik heb zelfs geen schram opgelopen. Ik wil naar het ziekenhuis waar de chauffeur verpleegd wordt.

— Maar ook hij zal niets zeggen !

— Misschien niet willens en wetens, Brand — maar wel zijns ondanks.

— Wat bedoel je ?

— Ik bedoel dat een gewond man in zijn koorts wel eens dingen loslaat, die hij liever voor zich had gehouden.

— Maar zullen ze ons toelaten ?

— Wat nu — zouden zij de lieden niet toelaten, die hem toch eigenlijk in die toestand hebben gebracht ? We zullen het trouwens spoedig weten, want hier is het ziekenhuis al.

De auto stond op dat oogenblik stil voor een groot, grijs gebouw met talloze ramen, en een hooge, breede stoep, die alleen voor de

bezoekers bestemd scheen te zijn.

Aan de voorzijde bevond zich een groote tuin maar ook de achterkant zag er lommerrijk en vol frisch groen uit.

En wat Raffles verwacht had, geschiedde ook, want ofschoon het geen bezoek was, werd hij toch dadelijk toegelaten bij den man, die geheel buiten zijn schuld zijn slachtoffer was geworden, ofschoon hij nog niet tot bewustzijn was gekomen en dus toch niet met hen praten kon.

Raffles trof het, dat men den gewonde voorloopig in een klein, afzonderlijk vertrek had neergelegd, in plaats van hem naar een ledigen krib op de gemeenschappelijken zaal te brengen, waar hij waarschijnlijk wel zou blijken thuis te behooren.

Natuurlijk waren de kleederen van den man gefouilleerd, maar men had daarin niets anders gevonden dan wat los geld, een pakje sigaretten, een roestig zakmes, wat sleutels en dan een rijbewijs op naam van een zekeren Albert Howard. Daaruit bleek al aanstonds dat de man nog niet lang reed, en dus waarschijnlijk onvoorzichtig was geweest.

Raffles en Brand vonden hem in een helder bed uitgestrekt, gestoken in een sneeuw wit hemd, zooals de zeikenhuizen dat verschaffen, in geval de familie van de gewonde niet snel genoeg te bereiken is, hetgeen hier het geval bleek te zijn geweest.

Zijn gelaat was opgezet en rood, zijn mond was half geopend en hij prevelde voortdurend op zachten toon, nu eens tamelijk luid, dan weer bijna onverstaanbaar, terwijl zijn handen onophoudelijk boven dek heen en weer bewogen.

Hij moest een ernstige hoofdwonde hebben, want zijn schedel was bijna geheel in witte doeken gewikkeld.

Raffles legde zijn vinger op de lippen, Brand sloop naar een raam, en Raffles zelf nam op den stoel plaats die naast de krib stond, boog zich over de gewonde heen en luisterde.

Door een halfopenstaande deur kon men in een aangrenzend vertrek een verpleegster zien, die bezig was met het voorbereiden van een verfrisschenden drank.

Na een minuut of tien zweeg de man echter plotseling, en het was alsof hij in een diepe sluimering verzonk.

Geduldig wachtte Raffles nog eenigen tijd, maar het was duidelijk dat de man vast sliep en Raffles dacht er niet aan hem uit die weldoende sluimering te doen ontwaken.

Hij stond dus op, nam zijn hoed en wenkte Brand om hem te volgen.

Pas toen zij weer op straat stonden vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— Heeft hij iets losgelaten?

— Bitter weinig — Brand. Er was veel onverstaanbaars bij, en hij herhaalde telkens een zelfde woord, maar dat kon wel eens van groot belang zijn.

— Welk woord?

— Stuff!

Brand trok een teleurgesteld gezicht en herhaalde:

— Stuff? Maar daaraan hebben wij niets. Dat sloeg natuurlijk op het „goedje” dat hij had moeten vervoeren.

— Je hebt maar half gelijk, Brand. Stuff is een stofnaam en het beteekent onder meer in den goeden tijd voor de smokkelaars drank — maar Stuff is ook een eigennaam, wanneer mijn geheugen mij niet al te zeer in den steek laat. Hij behoort aan een man, wiens naam eenige jaren geleden genoemd werd in verband met een opzienbarende beroovingszaak. De bewijzen tegen hem echter waren zoo zwak, dat men er geen aanklacht op kon bouwen en zoo moest men den man weder op vrije voeten stellen.

— Je hebt gelijk, ik herinner het mij! zeide Brand op levendigen toon. Wij waren weliswaar niet in Amerika, maar ik heb mij alle bladen laten toezenden waarin de verslagen van de rechtbankzittingen stonden, en wij hebben die toen met groote belangstelling bestudeerd.

— Geloof je dat die man, die daarboven lag te ijlen een medeplichtige is van Bailey?

— In zekeren zin is hij dat, want hij is zijn dienaar. Het is nog de vraag of de man wel goed geweten heeft welk gevaarlijk goed hij eigenlijk in die mandenflesch vervoerde.

— En wij weten nog steeds niet, Edward, voor welk doel het eigenlijk bestemd was, wie het maakte en wie het moest gebruiken!

— Ik geloof de tweede vraag althans te kunnen beantwoorden. Baily maakte het gevaarlijke gas en bracht het ook in vloeibaren toestand, wees daar maar zeker van. Die kleine schurk, die vleeschgeworden boosheid, is niet alleen een zeer kundig ingenieur, een bekwaam dokter maar ook een voortreffelijk chemicus. Daarom is hij des te gevaarlijker.

— Maar hoe weet je dat alles? Je zag hem toch vandaag voor het eerst?

Raffles glimlachte en gaf ten antwoord:

— Dat is inderdaad zoo — maar wie hij is, of liever: wie hij geweest is, dat wist ik zeer nauwkeurig, toen ik voor het eerst zijn naam te hooren kreeg. Want het is dezelfde Baily die

in het proces waarover wij zoeven spraken een der hoofdgetuigen is geweest. Voor mij staat het vast dat de man destijds meenedig was en daardoor heel wat lieden uit de gevangenis heeft gehouden die er anders stellig opgesloten zouden zijn — ook dien Stuff, wiens naam door den man daarboven zoo herhaaldelijk genoemd is.

Brand stond een oogenblik in diepe gedachten verzonken, met een zorgelijke rimpel tusschen zijn wenkbrouwen maar plotseling zeide hij opgewonden

— Als ik maar de helft van jouw goed geheugen had, dan had ik me dat moeten herinneren. „Je hebt gelijk de naam van dien hoofdgetuige was Bailey. Het heele proces staat mij nu weer duidelijk voor den geest. Ja, Bailey was toen ingenieur. Hij verklaarde dat hij uit liefhebberij ook de chemie bestudeerde!

— En wij zien nu Brand, waartoe die liefhebberij kan leiden, voltooide Raffles, en hij opende het portier van den auto, en liet Brand instappen.

— Waar gaan wij heen? vroeg deze, toen Raffles naast hem plaats nam, en zijn voet op het gaspedaal zette.

— Naar een restaurant!

— Om te dineeren.

— Ook daarvoor, Brand, maar in de eerste plaats om een goed adresboek te bestudeeren, en nog eenige inlichtingen in te winnen. Het restaurant mag dan ook niet van den eersten rang zijn, hetgeen me spijt voor den afgod, die jij van je maag hebt gemaakt, maar wat voor mijn doel beter is.

Brand liet het verwijt niet zonder tegenspraak over zich heen gaan, maar de auto was reeds in gang en er werd niet veel meer gesproken, totdat de wagen in een tamelijk schamele buurt stilhield voor een huis, waarin Brand tot zijn schrik slechts met moeite een restaurant kon herkennen, en dat volgens hem veel meer op een steenkolenpak huis geleek.

— Geen sprake van, dat ze hier een adresboek hebben waagde hij nog. Maar Raffles nam hem zonder iets te zeggen onder den arm en pas toen wij binnen waren, en achter een morsig tafeltje gezeten zeide hij met een glimlach op het buffet wijzend:

— Daar ligt het adresboek. Ik wist het wel. Ik heb het twee jaren geleden met veel succes in ditzelfde restaurant geraadpleegd.

— Maar wij kunnen hier toch niet eten! riep Brand op een toon van ontzetting, de eenige kellner ziet eruit als — alsot hij in de goot heeft gelegen! Het tafelblad lijkt wel een slachtveld, bezaaid met vliegenlijken, en om

kort te gaan, het maakt op mij den indruk van een moordenaarshol!

— Wel, ik geloof dat die indruk niet onjuist is, zeide Raffles laconiek. Ik zou je tenminste niet aanraden, hier laat in den nacht en met je zakken vol geld geheel alleen rond te zwerven. Hola, kellner, breng mij dat adresboek eens!

De kellner, die er inderdaad uitzag, om met geen tang aan te pakken, kwam met het reusachtige boek aandragen, kreeg zijn bestelling, en ging toen met zijn patroon fluisteren achter de toonbank, een buikigen Italiaan met het gelaat van een roover uit het Sciliaansch gebergte.

— Nu, kijk na wat je hebben moet, zeide Brand op gedempten toon en laten wij om 's hemels wil dan dadelijk weggaan, want alleen het denkbeeld dat ik hier een bord soep zou moeten nuttigen, maakt mij onpasselijk. Ik heb volstrekt geen honger meer en kan nog uren wachten.

— Des te beter, Brand, want ik had andere plannen. Wij zullen vrij wat hebben voor te bereiden.

— Wat valt er voor te bereiden, vroeg Brand ongerust.

— Het is een vreemde vraag die je daar stelt aan iemand wiens zak nog als bergplaats fungeert voor een aantal goede bankbiljetten, die hij aan een schurk ontfutselde. Die schurk heeft zooals ik reeds meen te hebben opgemerkt in zijn kamer een brandkast staan, die reeds veelbelovend tegen mij geglimlacht heeft, en welks binnenste ik tot iederen prijs wil onderzoeken

Raffles was in het zware boek gaan bladeren, en zei na eenige oogenblikken.

— Dat valt mij nog tamelijk mee — er zijn in heel New York maar vijfenzeventig Stuffs.

— Alle menschen! riep Brand verschrikt uit. En moeten wij nu al die adressen navorschen.

— Stel je gerust Brand, zoo erg is het niet! Je weet natuurlijk welk beroep Stuff uitoefende?

— Ik geloof dat hij notaris was, procureur of iets dergelijks.

— Hij was advocaat, Brand en wel zelden is het Officio Nobile zoo besmeurd door een zijner leden. Hij moet zelfs in zijn tijd een zeer kundig advocaat zijn geweest, maar hij misbruikte zijn gaven, hij werd de advocaat van de onderwereld — totdat hij zelf een lid daarvan werd. Voor zoover ik weet, is hij echter zijn beroep steeds blijven uitoefenen ten bate van het geboefte. Nu, er zijn drie advocaten van den naam Stuff, en een daarvan heeft de voorletters

G. W. Onze Stuff heette George Washington Stuff. Zoo iets vergeet men natuurlijk niet. Wij mogen het er dus gerust voor houden dat dit onze man is. En zijn adres is in de twee en vijftigste straat 159 dat is dus waarschijnlijk niet ver van het water. Onthoud het adres Brand. Kellner betalen.

Brand slaakte een diepe zucht van verlichting op het hooren van dat bevel.

De kellner kwam aanloopen, kreeg zijn geld en nam het zware boek weer mee.

— En nu verder?

— Dineeren, Brand, maar op een behoorlijke plek ditmaal, stel je gerust. En daarna zullen wij het huis van dien mijnheer Stuff gedoopt met de namen van den grooten Amerikaanschen staatsman eens nader gaan beschouwen.

Het vooruitzicht trok Brand weinig aan, maar hij had toch haast, dit ellendige kroegje te verlaten, waar de eigenaar en de kellner

hem zoo wantrouwend begluurden.

Zij stapten weer in de auto en aten wat later in een goed restaurant in een zijstraat van Broadway. Het begon al langzamerhand te duisteren en in de wereldberoemde plezierstraat waren alle lichten reeds aangegloeid en stonden de reclameletters te branden aan den hemel, toen zij weer vertrokken en opnieuw in de auto stapten, maar ditmaal niet zonder eerst Henderson te hebben gewaarschuwd die geduldig, maar misschien een weinig ongerust op hun terugkomst zou zitten wachten.

— Ik weet niet wat het is, maar ik had hem er veel liever bij gehad zeide Brand terwijl hij zich weer naast Raffles achter de voorruit schoof. Ik houd niet van dergelijke onverwachte onderzoekingen bij een kerel als Stuff — die zulke een groote levering gifgas verwacht. Want wie Stuff zegt, die zegt misdaad in zijn ergste en verraderlijkste gedaante.

HOOFDSTUK V.

ADVOCaat VAN KWADE ZAKEN.

De auto had bijna een uur noodig om van het restaurant naar de 52ste straat te komen.

Raffles bekeek, zooals hij steeds placht te doen, onder het langzaam afrijden van het laatste deel, zeer nauwkeurig de huizen.

Een paar nummers voor het huis waarin Stuff moest wonen, verrees een huis, dat wel wat op een vesting geleek, met zware tralies voor alle ramen, dikke muren, en een deur, die van een ouderwetsch kasteel kon behooren en die op dit oogenblik gesloten was.

Het was een filiaal van de National City Bank, een der voornaamsten van New York.

Brand had er ternauwernood naar omgezien, maar Raffles keek naar het huis met een aandacht en een belangstelling, die Brand zich in het geheel niet kon verklaren.

De auto reed verder, en stond toen stil voor een van die doodelijk vervelende gelijkvormige huizen, waarvan New York er tienduizenden telt, die ongeveer juist eender zijn ingericht, en waarvan men geheele series van honderden tellen kan, die alle kamers, alle keukens, alle berghokken trapkokers en zelfs waterkranen nauwkeurig op dezelfde plaats hebben.

De huisdeur was open en op den drempel bevond zich de portier, met zijn handen op zijn rug en die zich aanzienlijk scheen te vervelen, wat geen wonder was, want hij keek aan tegen juist zulk een huis, als aan zijn hoede was toevertrouwd.

Maar natuurlijk dwaalde zijn blik naar de stilstaande auto, en hij tikte, zelfs aan zijn pet, toen Raffles die met Brand op het huis was toegelopen, hem vriendelijk vroeg waar mijnheer Stuff woonde.

— Advocaat Stuff — gelijkvloers — rechts —

achterhuis ! antwoordde de man zakelijk. Wordt u verwacht ?

— Dat wel niet, maar ik weet zeker dat Mr. Stuff verrukt zal zijn als hij ons kan ontvangen, antwoordde Raffles beminnelijk.

— Het is anders al tien uur, en het kantoor is al dicht, zeide portier twijfelend.

— Dat is voor ons geen bezwaar, vriend, zeide Raffles, steeds even hoffelijk. Al was het middernacht — de advocaat zou ons gaarne ontvangen. We hebben een prachtzaak voor hem !

— Het is niet zeker of de portier den aardkende van de zaken, die maar al te vaak aan den bewoner van het achterhuis gelijkvloers werden voorgelegd, maar er was wel een eigenaardige mengeling van vrees, bewondering en tegenzin tevens op zijn breed, lersch gezicht te lezen, toen hij de schouders ophaalde, de bezoekers aan hun lot overliet, en zijn weinig opwindende uitkijkpost op den drempel weer ging betrekken.

Raffles en Brand hadden niets anders te doen dan de aanwijzing te volgen van een groote, vergulde pijl, waaronder den naam van den advocaat vermeld stond, en die hen langs een breeden zijgang naar de achterkant van het groote huis bracht, die natuurlijk grensde aan een met beton bevloerde binnenplaats, zooals negen en negentig van de honderd New Yorksche huizen, en verder tot voor een matglimmende deur, waarop de naam nogmaals prijkte, ditmaal op een fraai, koperen bordje.

Raffles drukte op de knop van den electrischen schel, en de deur werd een oogenblik daarna geopend door een huisknecht met een zoo bij uitstek sloom en dom gezicht, dat Brand aanvankelijk aan een mombakkes dacht.

— Vriend is je meester thuis? vroeg Raffles sne rondziende in de goed gemeubelde, hoewel kleine hal, waartoe de deur toegang gaf.

— Dat hang er van af wie u bent, antwoordde de huisknecht op een lijsigen toon. Hij is thuis als het hem bevalt en in het tegenover gestelde geval is hij er niet. Een afstraak?

— Heelemaal geen afspraak. Je meester kent ons waarschijnlijk in het geheel niet, wat zou hij er aan hebben als ik zeg, dat Rooie Jim hier is met Tom de Mepper? Hij heeft misschien nooit van hen gehoord. Maar we komen voor een zaak — die om kort te gaan — er is een reuze plok te verdienen!

Dit scheen den knecht tot iets meer levendigheid te prikkelen en hij liet zich zelfs tot een gebaar verleiden, door langzaam achter een zijner groote ooren te krabben, met een peinzend twijfelende uitdrukking op zijn pafferig, bleek gezicht van August den Dommen.

— Nu, wachten jullie hier dan maar even, zeide hij tenslotte als met tegenzin, de kantoor-tijd is al lang voorbij, maar mijnheer ontvangt wel eens meer bezoek in den avond. Tenminste als het voordeel oplevert. Niet tegen die pas gepolitoerde kast leunen, want die is splinter-nieuw. Ook niet rooken, dat wil mijnheer niet hebben. Leg die sigaret uit je mond, jij met je roode haar!

Dat was tegen Brand, die inderdaad dien dag een vermomming droeg, waarbij een rosharige pruik paste, maar die van oordeel was, dat de huisknecht plotseling wel wat zeer familiaar werd.

Hij legde echter zijn sigaret in een koperen aschbak. Hij verwijderde zich onderdanig van de gepolitoerde kast, inderdaad een fraai meubel en de twee mannen gingen zitten, en keken zwijgend den knecht na, die zich verwijderde, door een matglazen deur, waarachter een lamp te zien was, die een vrij breede, goed verlichte gang deed zien.

Raffles liet zijn scherpe oogen onderzoekend rondgaan, en er ontsnapte hem ook niets, totdat Brand zacht vroeg:

— Kun je iets opmerkelijks ontdekken. Verschilt dit van de hall van den anderen advocaat, die goed verdient?

— In het geheel niet! antwoordde Raffles, nog altijd rondkijkend. Er is hier volstrekt niets, dat ook maar de geringste argwaan zou kunnen opwekken. Ik weet zeker dat onze man onder zijn clienten heel nette dames heet, die vlug en niet te duur willen scheiden — maar ook ben ik ervan overtuigd, dat zijn liefste werk

nog altijd het verdedigen van den ergsten misdadiger is. Maar stil nu, want daar komt de knecht weer terug, met zijn gezicht als een versch kadetje, en dien ik toch in het geheel niet vertrouw.

De glazen deur ging weer open, en de bediende zei op zijn lijsigsten toon:

— Of jullie dan maar binnen willen komen en of je het kort maakt, want het is niet de gewoonte van Mr. Stuff om zoo laat op den avond onbekenden te ontvangen. Je kunt tegenwoordig niet te voorzichtig zijn, en niet alle jongens van de vlakte zijn te vertrouwen. Nu, ga dan maar mee.

De man wees de twee bezoekers den weg door de gang, en bracht hen tot voor een deur, waarop hij even klopte om ze dadelijk daarna te openen.

Raffles en Brand bevonden zich in een ruim vertrek, dat twee ramen had en hoogstwaarschijnlijk uitzicht gaven op de binnenplaats.

Op dit oogenblik was dit niet te zien, daar dikke gordijnen ze afsloten.

Ongeveer in het midden van deze kamer stond het schrijfbureau en nog zelden had Brand zulk een groot, machtig meubel gezien, een echt notarishuis, waaraan wel vier personen hadden kunnen schrijven, zonder elkaar te hinderen.

En achter dat bureau zat, bijna den geheelen stoel aan het gezicht onttrekkend, een zwaarlijvig man, die bij den eersten aanblik den indruk wekte van een goedmoedig, speksteenen afgodsbeeld, zooals men ze somstijds aantreft in Tibethaansche tempels.

Hij geleeke een weinig op den vermaarden filmacteur Arbuckle, bijgenaamd Fatty, maar hij was waarschijnlijk nog zwaarder, nog bolronder, nog walrusachtiger.

Bekeek men hem wat nauwkeuriger, dan bespeurde men, dat hij tevens dezelfde varkens-oogjes had, maar met een uitdrukking erin, die niet in staat was, al te aangename gedachten te wekken in het brein van dengeen die met hem te doen kreeg.

Hij droeg een pak van geel shantung en niet al te heider schillerhemd, en al die kleedingstukken, hoewel klaarblijkelijk expresselijk voor hem vervaardigd, hingen hem als voden om het lijf, vol rimpels en plooiën, met vlekken van port, wijn en inkt besmeurd.

Zijn haar was gekapt op die eigenaardige wijze, die men wel eens populair „kaal met een fuif” noemt, hetgeen zijn hoofd een sterke

gelijkenis verschafte met een raap, waaraan men het groen heeft laten zitten.

Deze man nu, bleef nog even doorschrijven, terwijl zijn linkerhand met de kussenvormige, dikke vingers het vel papier vasthield, en Raffles moest glimlachen, want hij had reeds lang gezien, dat er voor den zeer grooten, bronzen inktkoker een kleinen, schuingeplaatste spiegel stond opgesteld terwijl zulk een voorwerp, maar dan veel grooter aan den wand achter Stuff hing, zoodanig, dat hij dengeen, die voor het bureau stond kon gadeslaan, zonder dat deze er iets van bemerkte.

— Aardig bedacht, maar niet voldoende weggemoffeld! zeide hij prijzend.

Stuff legde zijn pen neer, leunde achterover, met zijn dikke handen over zijn buik gevouwen, glimlachte op zijn beurt en Brand vond dit een zeer onaangenaam gezicht en zei toen met een hooge, kinderachtige stem, die in het geheel niet bij zijn zwaar lichaam scheen te passen:

— Zoo had je het al gemerkt? Aardig, nietwaar? Schieten jullie een beetje op, want je ziet dat ik het druk heb!

— Dan wordt het hoog tijd, dat je die vulpen van je eens vult, Stuff, want er komt geen steek uit. Je beweegt je pen wel, maar je schrijft niet.

De glimlach op het breede gezicht veranderde tot een grijns, en Brand zocht onwillekeurig in zijn broekzak naar zijn browning, zoo onbetrouwbaar dreigend en vals kwam hem die glimlach voor.

— Je schijnt bijzonder goede oogen te hebben! zeide Stuff afgemeten met zijn kleine varkensoogjes strak op het gelaat van Raffles gericht.

— Daarover heb ik niet te klagen, Stuff! zeide Raffles met een lachje.

— Dat kan je in je beroep te pas komen, maar hier in deze kamer is het minder ter plaatse! Ik houd er niet van, als mijn bezoekers zulke doordringende oogen hebben! Zie je bijgeval nog meer?

— Ik geloof dat er ijzeren luiken voor de ramen zitten, van een eigenaardige inrichting, en die denklijk te bewegen zijn vanaf je zitplaats, Stuff, verder bevalt mij die naad daar in het vloerkleed niet — het riekt wat al te veel naar een valluik, maar ik moet eerlijk bekennen dat ik de beteekenis van die drie kleine hefboompjes, onder het bereik van je hand, terzijde van je bureau niet doorgrond.

Over het witte breede gezicht liep een eigenaardige rilling en de oogjes gingen bijna heelemaal toe.

— Gelukkig dat ik dan toch nog een klein

geheimpje heb voor me zelf grinnikte hij. Anders — mijn compliment over je opmerkingsgaven. En nu vlug een beetje. Vertel me de zaak — maar voor we beginnen, je hebt natuurlijk een aanbeveling van een van je chefs? Het zal je toch wel bekend zijn dat ik geen advies geef en ook niemand wil verdedigen, die niet voorzien is van een zeker papiertje, door een van de chefs ondertekend?

— Dat hebben wij niet nodig, meester, want wij zijn onze eigen chefs, antwoordde Raffles kalm. Ik kan dus zulk een papiertje ook niet toonen, maar ik ben overtuigd dat dat niet nodig zal zijn, als u hoort waar het over gaat.

— Vertel dan maar op, bromde Stuff maar blijf waar je bent want ik heb niet graag dat mijn cliënten zoo dicht bij mij komen.

— Dat is heel verklaarbaar! hernam Raffles. Een ontevreden cliënt van Mr. Stuff is uit den aard der zaak ook een gevaarlijk cliënt. Nu, zie hier de zaak De flesch met het gas van Baily is niet bij je aangekomen, zooals hij je natuurlijk al heeft meegedeeld en de oorzaak daarvan is een aanrijding geweest. De boel is gebroken, en het had weinig gescheeld of een halve straat was vergiftigd.

Brand kon er niets aan doen, maar hij hield zijn browning reeds stevig vast want het gelaat van Stuff had een schrikwekkende verandering ondergaan. De zoetsappige uitdrukking was nu geheel verdwenen en het gelek nu veel meer op den kop van een blazenden tijger, waarin de kleine oogjes boosaardig fonkelden.

— Hoe weet jij, voor wie het goedje was? vroeg hij met beide vuisten op het blad van zijn schrijftafel steunend.

— Ik was bij de aanrijding tegenwoordig.

— Dat feit alleen kan je onmogelijk verraden hebben dat die flesch voor mij was! gromde Stuff dreigend. Baily heeft natuurlijk niets gebabbeld, dan zou hij wel gek zijn, en die stommerd van een chauffeur kan niets gezegd hebben, want hij werd bewusteloos naar een ziekenhuis gebracht.

— Maar het is juist daar, dat hij sprak, Stuff! hernam Raffles rustig, den ander scherp in het oog houdend, terwijl hij op een hoek van het groote bureau was gaan zitten en schijnbaar achterloos met een puntig stalen vouwbeen speelde, dat hij op zijn vinger liet balanceeren.

— En tegen wie zou hij dat dan hebben gezegd? vroeg Stuff, wiens dikke lippen op een zonderlinge wijze begonnen te trillen.

— Wel — tegen mij! Maar je mag er hem geen verwijt van maken want hij deed het zijns ondanks. Hij zeide het in een koortsachtigen

toestand. Om kort te gaan — hij ijld!

— En wat had jij daar te maken? waarom zocht je hem op?

Er lag moord in de oogen van den dikken man toen gij deze vragen stelde, en zijn witte, vinachtige rechterhand kroop heel langzaam naar den rechter tafelhoek, en Raffles volgde die kruipende hand met groote aandacht.

— Wel, ik ben erg nieuwsgierig, dat is alles. Ik zei je dat ik bij de aanrijding getuige was, ik vond de lading van den wagen heel verdacht, ik wilde er het mijne van hebben, en omdat ik wel voorzag, dat de chauffeur een en ander zou osiaten als de koorts hem aan het praten bracht, ben ik naar hem toe gegaan.

— En lieten ze je rustig bij zijn ziekbed? vroeg Stuff heesch van drift.

— Waarom zouden ze niet? Ik zei dat ik het was die de aanrijding veroorzaakte en ze geloofden het grif.

— En nu je dan die kostbare, maar voor jou heel gevaarlijke wetenschap bezit, man — in welk opzicht denk je daar voordeel uit te kunnen trekken?

— Wel ik zou die wetenschap tegen constanten kunnen verkoopen! Jij zult die flesch met gifgas wel niet besteld hebben, om uitjes in te leggen! Het moet je heel wat waard zijn, als de politie buiten deze zaak blijft. Ze zijn toch al niet dol op je, Stuff, dat weet je heel goed. Als de politie je een kool kon stoven, dan zou ze het niet laten! Stel je eens voor dat ze hier binnenviel en een huiszoeking kwam doen? Wat zou iemand, die hier den weg weet, een wonderlijke vondsten kunnen doen!

— Een afperser! riep Stuff uit. Het klonk alleen maar driftig, en zelfs een weinig spottend.

Hij nam Raffles van het hoofd tot de voeten op, terwijl zijn rechterhand altijd maar verder kroop, als een wanstaltige, witte krab.

— Het is duidelijk dat je me niet goed kent, ging Stuff voort. Hoe is eigenlijk je naam?

— Tom de Mepper, om je te dienen!

— Ik wil je ware naam weten, kerel! zeide Stuff dreigend.

— Wacht nog vijf minuten, dan krijg je hem wel te hooren, zeide Raffles. Maak maar eerst je zin af.

— Nu, ik wilde zeggen, dat je me zeker niet goed kent, en als je inlichtingen omtrent mij hebt ingewonnen, dan moet je verkeerd zijn ingelicht. Het is om te lachen, dat Stuff zich zou laten afzetten door een jongen van de vlakte. Het is een snertplan, neem me niet kwalijk, als ik me zoo uitdruk. Je bent een be-

ginneling, Tom. Je meppen slaan er naast, vriend! Maak nu maar dat je wegkomt, want je verknoeit mijn tijd. En wees blij dat ik je er zoo laat afkomen. Ik zal onderzoek naar je laten doen, en ik zal zorgen dat je een straf krijgt die je zal heugen van je chef.

— Kan het je werkelijk niet schelen, Stuff, als de politie deze zaak ontdekt?

— Ze ontdekt het niet, maar zelfs al deed ze dat, dan trok ik er mij geen steek van aan! Zeg me eens, ben je werkelijk met dat krankzinnige plan hiergekomen?

— Neen! Eerlijk gezegd kwam ik met een totaal ander doel, maar dat eerste plan moest ik laten varen — je bent veel te dik!

— Te dik? herhaalde Stuff, dadelijk weer argwanend.

— Wel drie maal! Zie je, ik hoopte dat ik jouw plaats zou kunnen innemen, want ik heb het heel ver gebracht in grimeeren, al zeg ik het zelf. Maar ik zie er geen kans toe, tenzij ik me in een reusachtige polobal liet naaien en die opblazen. Hola? dat dacht ik al!

Raffles had de krupende hand niet uit het oog verloren en bliksemsnel verliet het zware puntige vouwbeen de spelende vingers en trof de vleezige hand met volle kracht, midden op den rug, zoodat Stuff met een kreet van pijn en geheel onwillekeurig die hand terugtrok.

— Het volgende oogenblik had Raffles zijn beenen reeds over de schrijftafel heen gezwaaid en was den advocaat in kwaden zaken in de letterlijke beteekenis van het woord onverhoeds op het lijf gevallen, zoodat Stuff geen beweging meer kon maken.

Hij opende den mond, waarschijnlijk om hulp te roepen, maar Brand, onmiddellijk gereed om mee te helpen, stopte er met de behendigheid van een goochelaar een tot dat doel reeds eenigen tijd gereed gehouden doek in, zoodat de dikke schelm slechts een onduidelijk, rochelend geluid liet hooren inplaats van voluit te kunnen schreeuwen.

Hij poogde zich nog even te verweeren, maar spoedig moest hij dit opzet laten varen, want Brand haalde nu de browning geheel uit zijn zak, drukte ze hem tusschen de ribben en zeide grimmig:

— Zit nu stil, wandelend wijnvat, want wij hebben niet veel lust, je gekheden nog langer te verduren. Zal ik hem binden, Edward?

— Laten we hem eerst wat van die tafel wegschuiven — die bevalt me allesbehalve, met die drie verdachte hefboompjes zeide Raffles glimlachend.

De dikzak werd met stoel en al achteruitgetrokken door de twee mannen, en toen werd hij stevig op het stalen meubel vastgebonden en hij zou stellig geschuimbekt hebben, als de prop in zijn mond het niet had belet. Nu moest hij het met blikken afdoen, en als die hadden kunnen dooden, dan zouden Raffles en Brand het er bij die gelegenheid niet levend hebben

afgebracht!

Een paar minuten later zat hij onwrikbaar op zijn stoel vast, zonder geluid te kunnen geven en Raffles wandelde kalm het vertrek rond. tot dat hij stilstond voor een veelbelovend meubel, voor het grootste gedeelte uit staal bestaande en dat alle kenteekenen van een brandkast vertoonde....

HOOFDSTUK VI.

DE CHAUFFEUR.

Het was omstreeks negen uur in den morgen van den volgenden dag en Baily zat in een allerduisterst humeur, als een spin in haar web in de kamer met het eene raam aan de binnenplaats, nog nadenkend over hetgeen hem den dag tevoren was gepasseerd, toen een schel ratelde ergens in een hoek van het vertrek. Hij keek naar boven, en in een hoek van de kamer, dicht onder het plafond was een klein klepje opengevallen, waarachter nu een verlicht cijfer zichtbaar werd.

Grommend verzette hij op zijn schrijfbureau een hefboom, nam toen den hoorn van den haak van een telefoontoestel, en begon op een nijldigen blaffenden toon :

— Hier met 1007 ! Noem het wachtwoord ! Heb je al iets gehoord ? Wat kan mij die vervloekte chauffeur schelen ? Naar hem vraag ik niet — hij kan naar de hel loopen want hij heeft onze plannen doen mislukken. Het zal maanden duren, voor ik weer zuik een hoeveelheid heb kunnen maken. Wel voor den duivel — ik zal spreken als ik wil ! Wat heb je te vertellen ?

Baily luisterde even, toen werd hij vaalbleek en het toestel ontglijpte bijna aan zijn vingers.

Hij moest zijn lippen met zijn tong bevochtigen, voor hij kon voortgaan :

— Welke naam noem je daar ? Raffles ? Is die Engelsche duivel dus weer hier ? O ver-

vloekt, dan begrijp ik alles — dan is hij het ook geweest die mij voor vijftienhonderd dollar heeft bestolen. Ja, ik luister als je mij aanstonds maar aan de beurt laat — anders stik ik ! Je brandkast ? maar wie laat daar ook twaalfduizend dollar in contanten inzitten — van een van je cliënten ? — Maar je hebt mij wel eens verteld dat die kast onder stroom gebracht kon worden ? De leiding ontdekt en doorgesneden ? Maar dan is die man inderdaad nauw bevriend met den duivel ! En nu zul je mijn aardig nieuwtje hooren, Stuff, dat ik je hier mededeel langs ons eigen lijntje — ik heb gisteravond ook een klein verlies moeten lijden en nu ben ik er zeker van dat de man die het mij toebrecht, John Raffles was !

En met horten en stooten deelde de heler zijn medeplichtige mede, wat er dienzelfden dag was voorgevallen.

En hij hield niet op voordat hij letterlijk van vermoeidheid en gebrek aan adem zijn mond wel moest dichtklappen.

Hij luisterde nog eenige tellen en zei toen mistroostig :

— Ja, dan varen we in hetzelfde schuitje, en in dat opzicht hebben we elkaar niets te verwijten. Het is goed, ik verwacht je tegen den middag, zoodat we plannen kunnen beramen voor de toekomst. Neen, geen politie erbij, dat is immers gekkenwerk in ons geval. Die schooiers

zouden in staat zijn om ons uit te lachen, als we ons gingen beklagen dat Raffles ons bestolen heeft. Het is goed, twaalf uur. Wacht eens even — weet je tenminste zeker dat er niemand heeft meegeluisterd ?

Misschien luidde het antwoord niet al te bemoedigend, tenminste Baily legde met een diepe zucht het toestel weer op den haak, schakelde weer om, en verzonk in een droevig gepeins, afgewisseld met allerlei gedachten aan bloedige wraaknemingen, waarbij hij den gevreesden en gehaten Raffles op een pijnbank zag uitgestrekt, toen er op de deur van de kamer geklopt werd, op een blijkbaar afgesproken wijze, en de oude tooverkol haar hoofd om de deur stak met de woorden :

— Daar is Bert Howard, patroon ! Zal ik hem binnenlaten ?

Baily werd vuurrood en stotterde :

— Is hij nu al ontslagen uit het ziekenhuis ? Durft de ezel zich hier nog te vertoonen ?

— Hij ziet er miserabel uit, chef — strijk je hand nu maar eens over je hart.

— Ja, ik weet wel dat je smoorlijk verliefd op hem bent, grijnsachte Baily. Jij hebt hem altijd voorgesproken. Laat hem hier komen. Er ligt iets voor hem in het vet !

Het oude schepsel mompelde iets onverstaanbaars, trok de deur met een ruk weer open, en riep met haar krijschende stem de gang in :

— Kom er maar in jongenlief, maar wees niet brutaal, want hij is weer in een lief humeurkje.

De chauffeur verscheen in de deuropening, kenbaar aan een donkerbruine livrei, en dat was een geluk, want van zijn gelaat was niet heel veel meer te zien, wegens de pleisters en de doeken, waarmee zijn hoofd omwonden was.

Howard was nog zeer bleek, en blijkbaar ook nog niet erg vast ter been, want hij kwam strompelend binnen, wierp zijn pet dadelijk op een stoel en zeide grommend :

Goede morgen, mijnheer Baily, daar was ik weer.

— Dat is veel vroeger dan ik dacht en verlangde, zeide Baily, den ander kwaadaardig aanzien. Hoe komt het dat ze je zoo bijzonder vroeg weer hebben laten gaan ?

— Het ziekenhuis was stampvol en toen ze me weer zoowat bij elkaar gelapt hadden zeiden ze dat ik heel goed thuis kon worden verpleegd. Thuis is niet kwaad ! Ik heb kind noch kraai op de wereld, en feitelijk is het huis van Mijnheer Stuff mijn woning. Ze hebben mij eruit

gesmeten omdat ze vonden dat ik wel lopen kon.

— Het is maar wat je lopen noemt, zeide Baily schamper. Je lijkt wel een dronken schipper !

— Moet u dat mij verwijten ? riep Howard boos. Had me dan geleend van den baas ! Waarom neemt U zelf geen chauffeur in dienst, en laat hem die gevaarlijke akkevietjes opknappen ? En waarom mocht ik niet eens weten wat ik overbracht ?

— Je vraag getuigt van een onnoozelheid, die me zelfs in jouw verbaast. We hebben het je niet meegedeeld, omdat je dan waarschijnlijk geweigerd zou hebben het goedje over te brengen.

— Wis en zeker niet ! verweerde Howard zich. Ik heb heel wat voor den ouden Stuff over, maar alles heeft zijn grenzen. Het had me mijn nek kunnen kosten.

— En nu weet je zeker heel nauwkeurig wat er eigenlijk in die flesch zat ? vroeg Baily met een loerenden blik in zijn oogen, en terwijl zijn aapachtige tronie zich tot een afschuwelijke grijns vertrok.

— O ja, ik weet het nu heel precies, zoo precies, dat ik het geloof ik zou kunnen namaken ! Pepergas, nietwaar met een vleugje van een eigen vinding er door en onder zekere omstandigheden zoo snel werkend, dat een reus er door geveld zou worden, binnen een paar seconden.

Baily was langzaam overeind gekomen in zijn stoel en liet een sissend geluid hooren, zonder bepaalde beteekenis en misschien zonder het zelf te weten. Zijn blik boorde zich in dien van den chauffeur en hij zei langzaam :

— Zou Stuff zich in je vergist hebben ? Hij beschreef je als een ezel, zooals de wereld er waarschijnlijk nooit een tweede gezien heeft. Daarom juist maakte ik van je diensten gebruik. Er is iets zonderlings aan jou, Howard, dat ik niet goed weet te omschrijven, maar dat me niet bevalt. Je treedt zoo vrijmoedig op, als ik je nog nooit heb zien doen.

— Dat zal van dien klap op mijn test komen, zeide Howard vergoelijkend. Ik heb gehoord dat de menschen dan wel eens heelemaal van karakter veranderen. Let er maar niet op. Hier is er een beetje van — maar ik geef het je niet in je handen, want je mocht eens onvoorzichtig zijn.

Howard haalde een klein fleschje uit zijn zak, dat een heldere, bijna kleurlooze vloeistof

bevatte, en dat met een glazen stop gesloten was, met ijzerdraad bevestigd.

Het is onmogelijk de verandering te beschrijven, die plaats greep op het gelaat van den kleinen mismaakten schelm, dat een mengeling ging vertoonen van schrik, woede, opperste verbazing en wraakzucht.

— Hoe kom jij daaraan? kon hij tenslotte met moeite uitbrengen. Hoe kom je aan dit fleschje, dat het eigendom is van je meester? Je hebt hem toch niet bestolen?

— Jawel! antwoordde Howard kalm. Het spijt mij dat ik er zoo rond voor moet uitkomen, maar hij heeft een veer moeten laten, en dat is zijn verdiende toon.

— Maar ik word gek! schreeuwde Baily plotseling opspringend en als een werkelijke krankzinnige ronddansend terzijde van zijn schrijftafel. Ben je dan reeds bij hem geweest, voor je hier kwam? Maar dat is immers onmogelijk! Men zendt de menschen niet bij nacht en ontij uit een gasthuis weg. Vooruit, vertel op, kerel! En ik waarschuw je — als je het waagt mij hier uit te lachen, dan zal ik een straf voor je weten te vragen aan je meester die je niet gauw zult vergeten. Dat komt er van, als men ex-zakkenrollers in dienst neemt! Ik heb hem gewaarschuwd, maar hij scheen een zwak voor je te hebben, die gek van een Stuff! Op welke wijze ben je in het bezit gekomen van dat fleschje dat mijn eigendom is, en dat ik hem een week geleden persoonlijk ben komen brengen.

— Het stond in zijn brandkast, antwoordde Howard, die half suf op zijn stoel ineenscheen te zijn gezakt, bleek en gebogen.

— In zijn brandkast? herhaalde Baily toonloos. Je wilt toch niet zeggen dat je het hebt durven wagen je meester te bestelen? Als dat zoo is dan heb je me ook belogen, en dan kom je nu niet regelrecht uit het ziekenhuis.

— Kom ik ook niet! hernam Howard met een pijnlijk glimlachje om zijn bloedlooze lippen. Dat was maar een doekje — voor het bloeden, hihi!

Baily zonk op zijn stoel neer, met beide handen zijn laag voorhoofd omklemmend en met zijn veel te lang bovenlijf op zijn kleine beentjes heen en weer zwaaiend.

Toen trok zijn rechterhand plotseling met een woeste beweging een lade open, en griste daar een browning uit die eigenlijk veel te groot en te zwaar was voor zijn kleine tengere vingers.

De chauffeur scheen vol belangstelling naar deze manipulatie te kijken, zonder er de ware

beteekenis van te bevroeden, totdat hij angstig vroeg:

— Wat — zijn dat voor malligheden, Baily? Je zult toch niet op me gaan schieten? Hoe wil je dan het verhaal van me hooren? Heusch ik kon niet anders.

Baily had het zware wapen naast zich neergelegd, onder het bereik van zijn hand en zei grimmig, zijn armen over de smalle borst vouwend:

— En nu de waarheid! En denk erom dat ik je zonder een spoor van aarzeling als een hond zal neerschieten, als je me probeert te bedriegen.

Howard haalde mistroostig zijn schouders op en hij zag er nu werkelijk jammerlijk uit, duizelig naar het scheen van het bloedverries en nog onder den invloed van het gevaarlijke, bedwelmende gas. Toen begon hij met een klagende stem te vertellen:

— Ik was vannacht al bij hem. Ik ben daar weggelopen uit het ziekenhuis omdat ik het niet uithield en me goed genoeg voelde om te kunnen loopen. En toen ben je in je gasthuis-hemd in een taxi gestapt en naar het huis van je meester gereden? vroeg Baily sarcastisch, zonder den chauffeur uit het oog te laten.

— Ik heb een doktersjas uit een kast gegapt, Baily. Wat kon ik anders doen? Ze was me een beetje te lang, maar dat kwam juist goed uit.

Baily streelde met zijn magere klauwachtige vingers, die beelden van ingehouden woede over zijn magere kin, maar hij zeide geen woord op deze onwaarschijnlijke mededeeling en bleef den chauffeur alleen maar aanzien met zijn magere elleboog vlak naast het zwarte, dreigende wapen.

— Heel belangwekkend en volkomen geloofwaardig, zeide hij eindelijk. Ik zie je daar al wandelen met je bloote beenen en in een doktersjas door dat ziekenhuis, zoo verlaten als de ruine van een oud klooster! Niemand houdt je tegen, niemand vraagt je, de zware buitendeur opent zich op jouw bevel „sesam open U” en daar sta je nu op straat, monter en wel, frisch als een hoentje, ondanks je wonden en de bedwelming! Nu maar verder, en steeds op dezelfde onderhoudende en geloofwaardige wijze!

— Ik zie het al, u gelooft me niet, klaagde de chauffeur. Laten we dan maar een stuk overspringen en met de deur — de brandkastdeur in huis vallen. De baas ontving me niet erg vriendelijk. Ik verweerde mij. Hij wilde hand-

tastelijk worden, ik werd het ook. Zijn dikte zat hem in den weg, en mij mijn bloedverlies, maar ik bleef toch de sterkste partij en ik sloeg hem neer en bond hem. Ik maakte zijn brandkast met zijn eigen sleutels open, en ik haalde er zijn geld uit en dit fleschje.

Baily was onder het verhaal voortdurend bleeker geworden, en nu lag er een aschgrauwe tint over zijn smal, beenig gezicht.

— Je hebt onder je verhaal voortdurend op je horloge zitten kijken, Raffles, begon hij langzaam, terwijl zijn magere vingers naar de browning gleden, als een groote, walgelijke spin — want ik heb natuurlijk al doorzien dat jij het dus geweest moest zijn, zoeven al!

— Heb ik te veel op mijn horloge gekeken? vroeg Raffles, zonder in het minst verontrust te zijn. Ik doe maar zelden dingen, die geen beteekenis hebben, Baily. Ik weet wel, het heele verhaal is een beetje gerekt geworden, maar werkelijk, dat had zijn doel. Het is nu nauwkeurig vijf minuten voor half tien, op de seconde af, en op dat tijdstip....

Baily griste naar het wapen, maar het was te laat, het sitsen gordijn was plotseling terzijde geschoven en twee stoere agenten traden het vertrek binnen, de een op zijn minst zes voet, zoodat de andere bijna naast hem in het niet viel, en deze reus was ook het eerste, met twee groote stappen achter Baily en had hem reeds bij de dunne bovenarmen gevat. terwijl de kleine schurk vruchteloos om zich heen schopte en poogde te bijten en te krabben als een dolle aap, die zich eensklaps van zijn vrijheid beroofd ziet.

Raffles wikkelde zeer bedaard het verband van zijn hoofd los, trok de pleisters van zijn wang, en zeide, van walging vervuld voor het gifspuwend monstertje:

— Houd nu maar op met dat misbaar, Baily, want je moet begrijpen dat je het toch niet helpt. En nu zal ik mijn verhaal beëindigen, maar wat vlugger dan zoeven. Ik begrijp nu waarvoor die mooie uitvinding van jou moet dienen. Bij het doorzoeken van Stuff's kelder hebben wij het begin gevonden van een heel vernuftig aangelegde tunnel, die voerde naar de kelders van de National City Bank, die vlak bij het huis van Stuff ligt. Iedereen weet dat de safe dag en nacht bewaakt wordt, maar een weinigje gas, door een kleine opening naar binnen gespoten zou spoedig een einde aan hun waakzaamheid hebben gemaakt. Het was heel knap bedacht, maar ik ben toch blij dat ik het

plannetje heb kunnen beletten. Bind dien schreeuwleelijk, James, en zet hem weer op zijn stoel neer, want hij schijnt niet tot rust te willen komen. Zwijg toch, kerel, je gelooft toch niet dat die oude beks je te hulp zal komen? Dacht je dat mijn vrienden haar vrij hadden laten rondloopen?

En op eens zweeg Baily. Hij scheen te begripen, dat nu zijn laatste redmiddel hem was ontvallen. Zijn oude getrouwe slavin kon hem niet helpen, of een van die geheimzinnige hulpmiddelen in werking brengen waardoor hij zich steeds placht te omgeven en zich tegen zijn vijanden kon verzetten.

Zijn gezicht was akelig om aan te zien, zoo als hij daar nu neerhing in zijn zware stoel, met een paar stevige touwen daarin vastgebonden.

En nauwelijks verstaanbaar was zijn stem, toen hij zeide:

— Dat is dus de tweede keer, John Raffles. Dat de dag vervloekt moge zijn, die je op mijn weg heeft gevoerd en wat Howard betreft....

— Ik zou je raden, niet aan je wraakplannen toe te geven, Baily, zeide Raffles ernstig. Maak het niet nog erger. Je moet toch begrijpen dat je rol nu is uitgespeeld — of dacht je soms dat ik medelijden met je zou hebben, jij dief en moordenaar? Jij zielbederver! Hoeveel slachtoffers heb je al gemaakt van onnoozele zwakke knapen, die op jouw aandringen tot zelfs hun eigen ouders hebben bestolen? Medelijden? Integendeel, ik zal je straffen in datgene wat je het dierbaarste is — in je geldzucht! Ik heb je vee te weinig afgenomen en....

Maar verder kon Raffles niet komen.

Wat er nu gebeurde geschiedde zoo bliksem-snel, dat geen van de drie mannen naderhand het juiste besef had van hetgeen er eigenlijk had plaats gehad.

De deuren van de oude, met koper beslagen kast veerden open, en op hetzelfde oogenblik schoven eenige planken van de vloer juist waar de zware schrijfstoel erop stond met verbijsterende snelheid weg, tusschen die wijdgapende deuren in, en met den stoel verdween de kleine satan, die erop vastgebonden zat en de drie mannen hoorden nog zijn krijschenden schaterlach, toen de beide kastdeuren al weer dichtklapten.

En het geluid hiervan werd overstemd door een metalen rommelend geluid.

— Het raam! schreeuwde Raffles, en met

een sprong was hij bij het venster maar hij kwam te laat. Snel als de valbijl van een guillotine, was voor dat eenige, smalle raam een stalen plaat in haar sponningen neergevallen.

Henderson sloeg met een woesten kreet het sitsen gordijn terzijde, vruchteloos beukte zijn

zware vuist op een muur van gewapend beton!

Brand was naar de gangdeur gerend en rukte aan de knop — de deur vloog ook open, maar ook hij staarde als verbijsterd op de grijze oppervlakte van zulk een muur

De drie mannen waren in het vertrek opgesloten!

HOOFDSTUK VII.

TER ELFDER URE!

Al deze bewegingen hadden de drie mannen moeten uitvoeren in een zoo goed als volmaakte duisternis, nu het eenige raam, waardoor nog een weinig licht binnendrong, door het stalen rolluik was afgesloten.

Weliswaar had Raffles onmiddellijk getracht den lichtsakelaar bij den deur om te draaien en hij had ook bij herhaling de zwakke knippende geluiden van dit instrumentje vernomen, maar zonder dat dit eenig resultaat had.

Naar alle waarschijnlijkheid had men buiten het vertrek den stroom kunnen verbreken.

Het volgende oogenblik echter scheen een niet al te helder schijnsel op een deel van den muur, en dat was afkomstig uit den zaklantaren van Brand, die halfluid mopperde:

— Hier is althans wat licht — maar het noodlot wil dat mijn batterij zoo goed als uitgeput is!

— Dan kunnen wij slechts hopen, Brand, hier een weg naar buiten te vinden, alvorens die batterij ons begeeft! fluisterde Raffles op ernstigen toon. Houd je goed jongens!

— Wil ik een deur openloopen, mylord, stelde de reusachtige Henderson voor, die in de houding van een gevangen stier met gebogen nek en als klaar om te stooten, midden in het vertrek stond, zijn geweldige vuisten gebald.

— Er vallen geen deuren meer open te loopen, Henderson want ze zijn er niet meer, antwoordde Raffles schouderophalend. Of liever — ze zijn vervangen door betonnen muren, die onaantastbaar zijn. Ik moet zeggen, ik heb in mijn carrière al heel wat goed ingerichte menschevallen gezien, maar dit overtreft alles. Daar zal heel wat moeite en geld aan besteed zijn en ik vraag mij af....

— Hoeveel menschen hier al om het leven gebracht zijn, voltooide Brand den zin.

— Ik had willen zeggen, Brand — ik vraag mij af, hoe wij hier zullen weggkomen.

— Mij dunkt dat dat ongeveer op hetzelfde

neerkomt! hernam Brand mismoedig. Je hebt mij gesproken van een luikje boven de deur..

— Dat luikje is een handbreed, Brand! Je weet hoeveel bewondering ik altijd voor je slanke lijn heb gehad, maar ik vrees dat zelfs jij daar niet zou kunnen passeeren. Ik — vlug! Doof je lamp.

Brand volgde onmiddellijk het bevel, ofschoon hij niet begreep waarom het gegeven was en op hetzelfde oogenblik was het vertrek weer stikdonker.

Maar niet lang!

Er klonk een zacht, schuivend geluid, en Brand begreep instinctmatig, zonder het zeker te weten, dat nu op datzelfde oogenblik het kleine stukje moest opengaan, waarover hij het zoeven had gehad.

Hij stond nog in beraad, of hij maar niet op goed geluk in die richting zou schieten, toen plotseling een felle lichtstraal naar beneden scheen, die met tergende langzaamheid het geheele vertrek begon af te tasten en beurteelings de drie mannen bestraalde, die bijna verblind werden door het felle licht.

Zijn oogen met zijn linkerarm beschuttend hief Brand den rechterarm op, en schoot snel achter elkaar tweemaal zijn revolver af, maar slechts een hoonlachje was het antwoord en een welbekende stem zei spottend.

— Verschiet jij je kruit maar, jonge man!, Ik zie tot mijn genoegen dat jullie alle drie nog levendig en vol ondernemingslust bent. Ik geef jullie nog een half uur, want ik werk niet erg graag overhaast en dan mag de chauffeur Howard eens constateeren of een zeker gifgas werkelijk de kwaliteit heeft die ik er aan toeschrijf. Vervloekte honden! Jullie hebt in mijn huis durven doordringen en mij hier durven tarten? Goed — maar dan zullen jullie het niet meer levend verlaten. Bekijk de inrichting maar eens goed — als je dat in het donker gelukt! Het ziet er goed hermetisch afgesloten

uit, nietwaar? Ergens maar ik verklap natuurlijk niet waar, is een kleine opening, en daardoor zal aanstonds, niet al te vlug — want ik pleeg mijn werk grondig te doen, een voldoende hoeveelheid van mijn pepergas binnendringen om jullie af te maken. En ik zweer dat jullie daarna verdwijnen zult, alsof jullie nooit had bestaan. ellendige spionnen. Dit huis heeft meer geheimen dan jullie denkt, en daaronder is een klein, electrisch oventje, waarmee ik kans zie. zelfs dat groote gedrocht daar tot een handvol stof te herleiden!

Op dat oogenblik schoot Brand nogmaals. Weer op goed geluk. Maar ditmaal moest de kogel zoo dicht in de nabijheid van dien duivelschen spotter terecht zijn gekomen dat hij het blijkbaar niet raadzaam achtte het toeval langer te tarten.

Het tuikje ging met een harden slag dicht en de drie mannen bevonden zich weer in de duisternis.

— Maak licht, Brand! beval Raffles op zachten toon. En de hemel geve dat je batterij het lang genoeg uthoudt. Wij moeten zoo vlug mogelijk voortmaken — ook nog om een andere reden. Hij heeft ze zooeven zelf genoemd, die kleine satan.

— Maar hoe kunnen we hier in vredesnaam uitkomen? vroeg Brand, die zijn lantaarn weer had aangeknipt.

— Er is natuurlijk slechts één bruikbaren uitweg, Brand, en dat is dezelfde, dien Baily gevolgd is, zooeven, op een voor mij nog altijd raadselachtige manier, tenzij het oude schepsel in zijn dienst door jullie niet behoortlijk is gebonden of zich toch heeft weten vrij te maken en het mechaniek in werking heeft gebracht, dat hem eensklaps deed verdwijnen zooals een goocheelaar een kanarie doet vervluchtigen. Laten wij eens zien hoe het werkt. Hier met je lantaren, Brand!

De drie mannen waren achter de tafel getreden.

De stoel was verdwenen — en niet weer teruggekeerd!

Raffles bukte zich, bekeek aandachtig de planken van de houten vloer en fluisterde:

— Het is duidelijk te zien, dat twee planken tesamen in sponningen loopen, en daarop was de stoel onwrikbaar vastgemaakt. Hier is nog iets te vinden van de talk, waarmede die sponningen glad werden gehouden.

— Maar dan moest er toch een gat zijn ontstaan?

— Neen, Brand, want die planken schoven over de vloer tusschen twee lijsten heen.

Ik heb dat bij de halve duisternis die hier heerschte niet gezien, toen ik de eerste keer hier was. En nu de kast!

Raffles liep op de met koper beslagen kast toe, hij wilde er reeds de hand op leggen, toen een van die zonderlinge ingevingen, die zijn als een waarschuwing uit een onbekende wereld, hem eensklaps zijn vinger deed terugtrekken, alsof hij zich aan gloeiend ijzer gebrand had.

— James, heb je je voltmeter bij je?

— Die laat ik maar zelden uit mijn zak, mylord. Hier is hij! antwoordde de reus, Raffles het kleine instrument ter hand stellend. De stift had nog nauwelijks de kastdeur bereikt, of de naald sloeg door, tot hij stuitte met een zonderling tikkend geluid en terugviel!

Raffles liet onmiddellijk het instrument los en zei laconiek:

— Doorgeslagen! De kast is van staal en staat onder een zoo sterke stroom, dat het instrument van onzen James er geheel door bedorven is.

— Maar dit is een houten kast! zeide Brand in de grootste verbazing.

— Onderzoek het vooral niet, Brand want het zou je op slag kunnen dooden! waarschuwde Raffles. Het is zeer kunstig beschilderd staal en ik breng hulde aan den man, die het deed, want ik erken eerlijk dat ik mij bij mijn eerste bezoek door het uiterlijk van dit prachtige meubel heb laten bedriegen.

— Dan moeten wij dadelijk de leidingsdraad doorknippen, mylord en reeds hield hij een kleine kniptang in de handen, waarvan de greep uit eboniet was vervaardigd.

— Onmogelijk, James! De kast sluit tegen den wand aan, reikt tot aan den grond, en de stroom wordt er door den muur aan de achterzijde heengevoerd.

— Maar wat dan? vroeg Brand wanhopig. Hoe kunnen wij den stroom afleiden — bijtijds?

— De lichtleiding, riep Henderson opgewonden, en reeds gingen zijn blikken langs de wanden, zoekend naar de dunne draad.

— Die draad is te zwak, James, maar wacht eens, zeide Raffles levendig, en hij stapte op de schrijftafel toe..., waarop een zeer zware, bronzen lamp was geplaatst en greep naar de dikke, electrische leidingsdraad, die van de lamp naar een gewonen wandstekker voerde.

Hij bekeek het snoer, en zeide verheugd:

— Dit snoer is eigenlijk veel te zwaar voor een leeslamp, het heeft een dikken kern en zou kunnen dienen voor — desnoods voor een kleinen motor.

In een ommezien had Raffles het snoer van

de lamp losgemaakt. Met het zakmes van Henderson schraapt hij den koperen kern blank, en toen bestond er nog een oogenblik van bange onzekerheid of het snoer wel lang genoeg zou zijn.

Brand slaakte een zucht van verlichting — het snoer had geen drie centimeters korter mogen zijn, maar zooals het was, was het juist toereikend. Raffles omwikkelde zijn hand eerst in de gummiregenjas die hij gedragen had, greep vervolgens de geïsoleerde tang die Henderson hem toestak, vatte het snoer bijna geheel bij het einde vast en bracht onversaagd de blakgeschraapte koperen kern in aanraking met het staal van de kast.

Hij kreeg een hevigen schok, een blauwe vlam verblindde de drie mannen voor een kort oogenblik, er volgde een hevigen knal, maar de kast was ontladen!

— Maar hoe krijgen wij haar nu open! fluisterde Brand wanhopig. Wij zijn op dit alles niet voorbereid. Wij hebben er de instrumenten niet voor bij ons.

— Maar ik heb ze! antwoordde Raffles laconiek. Dacht je soms dat ik op zulke ondernemingen uitging, zonder mij behoorlijk te wapenen. Jammer genoeg kunnen wij van de elektrische leiding geen gebruik meer maken, want ik vrees dat de stoppen van den meter zijn doorgeslagen, maar met onze handen zullen wij het ook wel kunnen doen. James jij bent het sterkst van ons allen, — sterker dan wij samen — neem deze borstboor, die splinternieuw is, zooals je ziet, en tracht het slot zoo snel mogelijk uit te boren, terwijl mijnheer Brand en ik de scharnieren eens zullen onderzoeken.

De drie mannen togen zwigend aan het werk, bij het steeds zwakker wordend licht van de zaklantaarn.

En het bleek al spoedig dat de kast van dik staal was gemaakt en dat de scharnieren zelfs in het geheel niet te bereiken waren, zij waren in het staal ingelaten.

Raffles en Brand waren dus wel verplicht werkeeloos toe te zien hoe het boorijzer zich een weg baande door het staal van een der kastdeuren.

Het werk scheen hem echter veel inspanning te kosten, want tot zijn verwondering zag Brand hoe de reus herhaaldelijk moest ophouden en zijn bezweet voorhoofd drogen.

— Dat komt omdat hij sneller moet ademen dan wij, Brand, fluisterde Raffles zacht.

Het gas begint zijn invloed te doen gevoelen. Merk je nog niets?

— Je hebt gelijk — de lucht is zwaar om in te ademen. Maar wij moeten toch de opening kunnen vinden, waardoor het gas binnendringt.

— Houd op met die dwaasheden, Brand, riep Raffles, bijna toornig. Geloof je dat wij met een kind of een gek te doen hebben? Denk je dat Baily een uitlaatpijp heeft aangebracht van de groote en het uiterlijk van een pompkraan? Waarschijnlijk bevindt de opening zich onder een of ander niet te verplaatsen meubel, en is ze zoodanig aangebracht, dat men er toch nietkan bijkomen, tenzij met een breekhouweel. Wij moeten zoo vlug mogelijk hier voortwerken, dat is alles. Laat mij je aflossen, James. De adem zal je aanstonds begeven.

Henderson wilde zich nog verzetten, maar Raffles nam hem het gereedschap af, plaatste de boor tegen zijn borst en draaide aan den zwengel, die de beweging versneld overbracht op het boorijzer.

Het werk scheen eindeloos, ofschoon de boor van het hardste, taaiste staal was, en scherp geslepen.

De kring van gaten was nog niet geheel gereed, toen plotseling, geheel onverwacht, de lamp zich begaf en de drie mannen opnieuw in duisternis waren gehuld.

— Jij hebt geen lantaren, James? vroeg Brand.

— Helaas — neen, mylord en dat zal ik mijzelf nooit vergeven.

— Ik hoop dat je de gelegenheid krijgt, James, dat gevoel van berouw nog te cultiveeren, zeide Raffles ironisch. Ik vrees dat je er weinig kans toe zult krijgen, als er geen wonder gebeurt!

In de duisternis knarste het boorijzer en dat was het eenige geluid dat men hoorde, behalve de moeilijke, rasperige ademhaling van den reus, die juist door zijn volbloedigheid en zijn kracht het eerst en het meeste leed onder den invloed van het gas.

Raffles moet op den tast voortwerken, want het was natuurlijk uitgesloten, dat men in deze kamer, die zich langzaam, maar zeker met gas vulde, waarvan de samentelling niet volmaakt nauwkeurig bekend was, een lucifer mocht ontsteken.

En eindelijk moest ook Raffles met kloppende slapen en een ellendig wee gevoel in armen en beenen ophouden.

En toch was de kring van gaten nog niet gesloten.

— Ik zal er nog twee moeten boren zeide Raffles, wankelend tegen de kast leunend.

— Maar hebben wij daar den tijd wel voor? fluisterde Brand. Het is alsof er met een priem in mijn hersens wordt gestoken. Toch moet er wat lucht door die gaten naar binnen dringen.

— Tenzij de ruimte achter deze kast ook afgesloten is, Brand, voltooide Raffles den zin. Henderson, er is nog maar een enkel middel, en ik doe een beroep op je spierkracht. Hier is een stalen breekijzer. Plaats het ergens in den kring van gaten en tracht zoo het slot uit de opening te forceeren.

De reus voelde zich het stalen instrument in de hand drukken. Hij zei eenvoudig:

— Ik voel mij niet zoo sterk als anders, mylord — ik heb het danig benauwd, maar ik zal mijn best doen.

Brand, duizelig en wee, hield zijn adem in, toen hij den stalen koubeitel tusschen den voeg hoorde dringen, met een hard, metalen geknars. Toen hoorde hij niets anders dan de hijgende, nu en dan kreunende ademhaling van den reus, die bij iederen ademtucht van het doodelijke gas binnen kreeg, en toch wrong en rukte, alsof zijn spieren moesten scheuren en het was alsof hij meewrong, uit alle macht, om die verwenschte deuren te openen, en lucht te kunnen scheppen — lucht.

Hoe lang het duurde — niemand had het naderhand kunnen zeggen, maar plotseling, na een hijgenden zucht van den reus viel er met een dof gerucht en een hevig gekraak iets op den houten vloer en hij hoorde Henderson kuchtend fluisteren:

— De deuren zijn open!

Op hetzelfde oogenblik dat Raffles de beide stalen deuren naar zich toetrok en Brand bijna gestruikeld was tegen den zwaren stoel, die daar vlak achter de deuren was achtergebleven, ging het luikje boven de deur eensklaps weer open, een krijtschende vloek weerklonk, en een lichtbundel, veel minder sterk echter dan de eerste keer doorzocht het vertrek en bleef voor een oogenblik rusten op de drie juist in de kast verdwijnende mannen.

Er kraakte een schot, en Henderson, die als laatste door de opening tuimelde, voelde hoe de kogel langs een zijner handen schampte en platsloeg tegen den stalen binnenwand van de zoogenaamde kast.

Zij bleek van achteren slechts afgesloten door een eenvoudige houten deur, en hoewel die vrij zwaar was op slot — een enkele schouder-

druk van den reus, die op dat tijdstip een huis had kunnen verrollen, was voldoende om haar krakend in splinters te doen vliegen.

En eensklaps, in de kale ruimte waar ze zich thans bevonden, begonnen een aantal electriche lampen eerst knipoogend te flakkeren, om dan helder op te lichten.

— Hoe is dat mogelijk! schreeuwde Brand. Ik meende dat de stoppen waren vernield.

— Alleen van de gemeenteleiding, Brand! Maar die schelm heeft een electriche centrale voor eigen gebruik naar het schijnt. Hoor maar — het zoemen van den dynamo! Wij zullen moeten oppassen, anders gebeuren er opnieuw ongelukken!

Het diepe gegons van een dynamo, waarschijnlijk in een aangrenzend vertrek, nam snel in kracht toe. Bliksemsnel rukte Raffles de eenige deur open, die het vertrek rijk was, een kale kelderachtige ruimte, met wanden van beton.

De twee mannen volgden hem op den voet

En zij stonden in een vertrek, grooter nog dan het eerste, en dat er uitzag als een electriche centrale van een of andere kleine fabriek.

Er stond een electromotor, gekoppeld aan een dynamo van behoorlijke afmetingen en het gonzen werd veroorzaakt door het klepperend suizen van een breede drijfriem over twee riemschijven.

Bij een van die machines stond Baily en nimmer had hij zooveel geleken op een boosaardige aap als toen hij zijn smal gezicht toewendde naar de deur, waardoor de drie mannen waren binnengetreden.

Met zijn linkerhand hield hij een zwarten hefboom omklemd, die hij langzaam naar zich toehaalde.

Zijn tanden blikkerden als die van een wild paard in zijn grijnzende mond, toen hij met de rechterhand zijn revolver trok en zonder een woord te zeggen op Raffles schoot.

De kogel ging op een streep langs zijn hoofd en voor een tweede schot kreeg Baily de gelegenheid niet meer.

Het was Brand die van de heup afvuurde en het wapen in de hand van den moordenaar stukschoot.

Op hetzelfde oogenblik drongen de drie mannen met opgeheven revolvers op hem in.

Toen stiet Baily een langgerekt gehuil uit, dat akelig weerklonk tusschen de betonnen wanden, hij keek de indringers met uitpuilende oogen aan, toen richtte hij zich op, zoo hoog zijn kleine gestalte het hem veroorloofde, een lasterlijke vloek brak los uit zijn keel, en met

de volle, naakte hand omvatte hij met woeste vastberadenheid een der koperen stangen, die uit een der machines te voorschijn stak.

Het was alsof hij plotseling tot een blauwen vlam werd, en hij schreeuwde niet eens, maar viel als een blok voorover, terwijl het plotseling weer duister werd en nu voorgoed.

De kleine demon had zich door een verkeerden greep zelf geëlectrocutioneerd!

Zwijgend en half op den tast terwijl Brand slechts nu en dan een lucifer aanstak, vonden de drie mannen den weg naar de vestibule, zonder iemand te ontmoeten.

Toen Raffles de hand reeds op de deurkruk

had gelegd, vroeg Henderson, nog wankelend op zijn beenen:

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar staat er in die gaskamer niet een aardig stalen kastje....

— Ik weet wat je zeggen wil, James. Maar het is niet mijn gewoonte, dooden te plunderen. Dat geld zal wel overgaan in handen van advocaat Stuff. En als dat het geval is, kunnen wij nog wel zien wat wij doen — maar dat is de toekomst en ook ik kan niet in de toekomst lezen, mijn jongen! En nu voorwaarts en naar huis. Een buitengewoon slecht mensch heeft zijn boete betaald!

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

---

kwam..... en overwon onmiddellijk

in het buitenland duizenden en duizenden liefhebbers van een ècht boeiend speurdersverhaal. Zoo zal het ook hier gaan! Ondanks de tijdsomstandigheden! — Een uitgave van Texas Jack behoeft niet te wachten op betere tijden, omdat Texas Jack een alles overwinende sympathie veroveren zal en ook te veel spanning zal verwekken, om niet opgewassen te zijn tegen het malaise-verschijnsel. — In de serie Texas Jack komt iedere maand een nieuw, groot, compleet, zéér boeiend verhaal uit. Een fleurig omslag en telkens een nieuwe illustratie in kleurendruk verhoogden de aantrekkelijkheid van deze uitgave. En de prijs bedraagt slechts vijftien cent.

Verzuimt niet kennis te maken met Texas Jack, den onvergelykelijken speurder. U zult zien:

HIJ IS EEN KEREL NAAR UW HART!

Afwisselend met „Texas Jack” komen ook éénmaal per maand uit „Nick Carter” en „Harry Dickson”. — De verhalen van „Buffalo Bill” verschijnen elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollar-teeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan: Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOETTE EEN

RUIME BELOONING